Regiunea Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XV, seria II-a, Nr. 3208 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 6 septembrie 1959

Citiți pag. 2-a: **Din duminică în duminică**

Tinerele țesătoare Maria Mocanu, Tereza Corlade și Cornelia Drăgan de la țesătoria de mătase „Ilie Pintilie" din București sînt cunoscute ca muncitoare harnice și pricepute.

Foto: N. STELORIAN

Conducători de partid și de stat la întreprinderi din regiunea Stalin

În ziua de 4 septembrie, tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej și Chivu Stoica au vizitat Uzinele „6 Martie" regiunea Stalin.

La 5 septembrie, tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Leonte Răutu, Mihai Florescu, ministrul Industriei Petrolului și Chimiei au vizitat Uzinele chimice Rîșnov și fabrica de hîrtie și celuloză „Nicolae Bălcescu" Zărnești din aceeași regiune, fiind întîmpinați de tov. N. Marchianu, secretar al Comitetului regional P.M.R. Stalin, de conducătorii întreprinderilor și de alți reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat.

Ei au vizitat secțiile de fabricație ale întreprinderilor și s-au întreținut cu muncitori, ingineri și tehnicieni.

Pretutindeni, oamenii muncii au făcut conducătorilor de partid și de stat calde manifestații de simpatie.

Sesiunea Biroului regional pentru Europa al Organizației Mondiale a Sănătății

Între 8 și 11 septembrie va avea loc în Capitală cea de-a 9-a sesiune a Biroului regional pentru Europa al Organizației Mondiale a Sănătății (O.M.S.) — organism al O.N.U.

Peste 100 de delegați și observatori din 28 de țări ale Europei, întruniți la București, vor discuta în cadrul sesiunii modul în care au fost îndeplinite hotărîrile celei de-a 8-a sesiuni, care s-a ținut anul trecut la Copenhaga, precum și raportul de activitate pe perioada dintre cele două sesiuni. Un loc important în cadrul discuțiilor îl va ocupa problema luptei pentru eradicarea paludismului, boală în a cărei combatere țara noastră a obținut succese deosebite. Vor fi discutate, de asemenea, probleme de sănătate publică pe care le ridică utilizarea energiei atomice. Delegații vor dezbate și probleme legate de administrația sănătății publice, igiena maternității și a copilăriei, igiena mintală, lupta contra bolilor transmisibile și tuberculozei, medicina muncii și educația sanitară etc.

Delegații vor avea prilejul să cunoască îndeaproape realizările asistenței medicale din țara noastră, vizitînd instituții de specialitate din București și din alte orașe.

(Agerpres)

TELEGRAMĂ

Excelenței sale

Domnului ION GH. MAURER,
Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne

Excelenței sale

Domnului CHIVU STOICA,
Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne

București

În numele poporului și guvernului indonezian, căruia mă alătur, doresc să exprim sincere aprecieri și vii mulțumiri pentru binevoitorul mesaj de felicitări al Excelențelor Voastre cu ocazia aniversării proclamării independenței Republicii Indonezia.

SUKARNO,
Președinte și prim-ministru al Republicii Indonezia

Comunicatul Ministerului Învățămîntului și Culturii

Ministerul Învățămîntului și Culturii anunță că data pînă la care se pot face înscrieri pentru concursul de admitere în învățămîntul superior seral și fără frecvență se prelungește de la 12 septembrie a.c. la 22 septembrie a.c. Înscrierile se fac direct la institutele de învățămînt superior.

(Agerpres)

Plecarea unei delegații guvernamentale a R. P. Romîne la Tîrgul internațional de mostre de la Brno

Sîmbătă dimineața a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre R. Cehoslovacă, o delegație guvernamentală a R. P. Romîne condusă de tov. Gh. Gaston Marin, președintele Comitetului de Stat al Planificării, care va participa la deschiderea primului Tîrg internațional de mostre de la Brno. Din delegație fac parte tovarășii Gogu Rădulescu, ministrul Comerțului, Carol Loncear, ministrul Industriei Grele, și Mihai Ciobanu, președintele Camerei de Comerț a R. P. Romîne. Delegația este însoțită de un grup de experți și specialiști.

La plecare pe aeroportul Băneasa, membrii delegației au fost salutați de reprezentanți ai Ministerului Comerțului, Ministerului Afacerilor Externe, Comitetului de Stat al Planificării și Ministerului Industriei Grele.

Au fost de față dr. Ivan Rohal-Ilkiv, ambasadorul R. Cehoslovace la București, și membri ai Ambasadei.

(Agerpres)

Expoziția documentară „15 ani de realizări ale R. P. Bulgaria"

Sub auspiciile Ministerului Învățămîntului și Culturii și Sfatului Popular al Capitalei, sîmbătă dimineața, în pavilionul A din Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin", a avut loc deschiderea expoziției documentare „15 ani de realizări ale R. P. Bulgaria". Această manifestare a inaugurat „Zilele culturii bulgare" organizate în țara noastră cu prilejul celei de-a 15-a aniversări a eliberării Bulgariei.

La deschidere au participat reprezentanți ai Ministerului Învățămîntului și Culturii, Ministerului Afacerilor Externe, Sfatului Popular al Capitalei, oameni de artă și cultură.

Au fost de față membri ai Ambasadei R. P. Bulgaria în frunte cu Ivan Spasov, însărcinatul cu afaceri ad-interim al R. P. Bulgaria la București, și alți membri ai corpului diplomatic.

Tov. Cornelia Filipaș, director în Ministerul Învățămîntului și Culturii, a vorbit despre realizările obținute de poporul frate bulgar, sub conducerea Partidului Comunist, în cei 15 ani de la eliberarea sa.

Luînd cuvîntul, Raina Gheorghieva Bereanu, secretar al Ambasadei R. P. Bulgaria la București, a subliniat că această manifestare este încă o mărturie a puternicei prietenii care leagă cele două popoare bulgar și romîn luptătoare pentru realizarea aceluiași țel — construirea socialismului și apărarea păcii.

Asistența a vizitat apoi expoziția.

(Agerpres)

Profiluri contemporane

Învățătorul

Al. Andrițoiu

Partidul este marele nostru dascăl Doftanei i s-a spus universitate; în „aulele" ei înguste, umede și întunecate se învățau și se elaborau adevăruri profunde și curajoase care aveau să lumineze țara Creatorilor materialismului dialectic și istoric tot dascăli le zicem. Unul dintre acești creatori se numește Lenin. El scanda de la tribunele epocii: — Învățați! Învățați! Învățați!

Cine altcineva deci, dacă nu partidul clasei muncitoare ar fi putut da slujitorilor școlii prețuirea și demnitatea care li se cuvine? Căci pe cît de demnă și de luminoasă este figura învățătorului nostru contemporan, pe atît de umilită și de îndurerată e aceea a învățătorului de odinioară. Inspectorul școlar Mihail Eminescu nota în rapoartele sale laconice reflecții amare asupra situației învățămîntului de atunci. În „Scrisoarea I-a", dascălul surghinuit în odaia-i jignitoare, sprijină zadarnic universul în degetu-i mic atîta vreme cît foamea îl bîntuie și cît frigul îl stringe. În veacul trecut pornea într-o căruță hodorogită din zările ardelenești, necăjitul Gheorghe Lazăr. Ajuns în Capitală, el avea să fie înjurat de semidocții și sfertodocții timpului. Caragiale, înfățișa în opera sa celălalt tip de dascăl: parvenitul și servilul. Marius Chicoș Rostogan adulează somitățile orașului și le crută odraslele imbecile, iar Popescu și Ionescu din „O scrisoare pierdută" fac politică gălăgioasă. Un guvernant de atunci tocase la Monte Carlo lefurile învățătorilor în trei luni de zile; curbele de sacrificiu erau cămăși de forță economice sau, mai plastic spus, stringerea curelei pe pîntece.

Învățătorul Gheorghe Pecingine din Mădărasul de Oradea (știți dumneavoastră: celebra gospodărie colectivă milionară!) a pus umărul la tot ceea ce i se părea că e omenesc și înălțător: a strîns adeziuni de la țăranii lămuriți tacticos și omenește, a lichidat analfabetismul, a alcătuit un cerc agrotehnic, unul miciurinist, a format brigăzi artistice de agitație. Îl cunosc pe Gheorghe Pecingine. A funcționat cîndva și la școala în care subsemnatul a învățat pe o-i, oi și celebrul exemplu de propozițiune simplă: „Calul fuge". Pe atunci Gh. Pecingine stătea pe strada Bisericii, într-o odaie săracăcioasă și insalubră în care și-a pierdut soția. Mi se pare tuberculoza era de vină sau reumatismul. Nimeni nu-l lua în seamă pe învățătorul de atunci și, desigur, nimeni nu bănuia că el va ajunge un factor activ al construcției vieții noi a satului.

Un alt învățător, de data aceasta foarte tînăr, se numește Birta Patriciu și dă lecții puilor de moți. N-are rost să vă vorbesc despre destinul Țării Moților din timpurile apuse. A rămas mărturie suficientă refrenul unui cîntec:

„Munții noștri aur poartă,
Noi cersim din poartă-n poartă"

L-am actualizat acest refren, astfel:

„Munții noștri aur poartă,
Bate fericirea-n poartă".

Birta Patriciu e învățător, activist, poet, artist de scenă. El scoate promoții strălucite. Elevii lui nu dau greș la examenele de admitere. Nici n-au absențe nemotivate. Nici nu absentează de la muncă voluntară. Nici de la cor. Învățătorul are de grijă să le insufle respectul față de oameni, respectul față de igienă, și dragostea față de artă. În timpul liber el a făcut parte din comitetul inițiator al întovărășirii agricole. Tot în timpul liber a învățat pe cei bătrîni carte, a scris programe pentru brigada de agitație, a adunat folclor pentru Casa de creație populară a regiunii. E corespondent al ziarului regional și al „Urzicii", joacă și fotbal în echipa locală. Mai și pescuiește din cînd în cînd. Te miri ce nu face!

Acest entuziasm al învățătorilor, această dragoste de om, acest patriotism constructiv, derivă din însăși măreția vremurilor pe care le trăim. Învățătorul trăiește adevăratele clipe de fericire cînd își vede roadele aevea sau în viitor. Atunci el stă modest la masă și scrie părinților

AL. ANDRIȚOIU

(Continuare în pag. 3-a)

Un aspect de la examenul de admitere în clasa a VIII-a la Școala medie nr. 1 „Nicolae Bălcescu"-București.

Foto: S. NICULESCU

ZIUA AVIAȚIEI R. P. R.

ȘOIMII ÎNĂLȚIMILOR

General-maior Șandru Constantin

Poporul nostru muncitor și militarii Forțelor sale Armate sărbătoresc astăzi tradiționala Zi a Aviației Republicii Populare Romîne.

Oamenii muncii, luptători activi pentru înfăptuirea politicii partidului și guvernului, cinstesc cu acest prilej pe devotații apărători ai cerului liber al patriei noastre, aviatorii militari, pe muncitorii, tehnicienii, inginerii, piloții și navigatorii din aviația civilă care au obținut mari succese în dezvoltarea transporturilor aeriene, a aviației utilitare și sportive, aducîndu-și contribuția la construirea socialismului în patria noastră.

Partidul și statul democrat popular au încredințat aviatorilor militari sarcina de cinste și de mare răspundere de a apăra, alături de ceilalți militari ai Forțelor noastre Armate, cuceririle revoluționare ale oamenilor muncii, independența și suveranitatea patriei noastre. Conștienți de înalta lor misiune, piloții și tehnicienii din aviația militară muncesc cu perseverență pentru perfecționarea pregătirii lor de luptă și politice, învață să mînuiască la perfecție tehnica de luptă modernă.

În anii regimului democrat-popular aviația noastră militară, apărătoarea credincioasă a integrității granițelor aeriene ale patriei, s-a dezvoltat și s-a întărit. Prin grija partidului și guvernului, prin efortul oamenilor muncii, avînd ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice, ea a fost înzestrată cu o tehnică de luptă modernă, cu aparate și instalații care permit îndeplinirea misiunilor în orice condiții.

Partidul și guvernul acordă o deosebită atenție formării cadrelor de piloți și tehnicieni cu o înaltă calificare, provenite din rîndurile oamenilor muncii. În carlingile avioanelor de mare viteză, stau astăzi, conducîndu-le cu măiestrie maeștri ai luptei aeriene și ai tragerilor aeriene precise, piloți de clasă, fiii oamenilor muncii, profund devotați poporului muncitor din rîndurile căruia s-au ridicat. În rîndurile aviatorilor militari sînt bine cunoscuți pentru performanțele lor de zbor, în orice condiții meteorologice, piloții Vălcanu Ion și Orhei Constantin, foști muncitori ceferiști. Partidul și guvernul a acordat o înaltă prețuire muncii lor plină de abnegație pentru însușirea măiestriei militare și contribuției pe care au adus-o la creșterea de noi piloți de vînătoare, ei au fost distinși cu ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa V-a, Ordinul Muncii cl. II-a și respectiv a III-a și Ordinul „23 August" cl. V-a.

Aviația noastră militară se mîndrește de asemenea cu piloți ca Peter Arcadie, Hada Aurel, ambii distinși cu ordine și medalii ale R.P.R., ca Smărandescu Sergiu, Gheorghe Aurel și alții, care au obținut rezultate dintre cele mai bune în pregătirea lor de luptă și politică, cu ocazia interceptărilor, tragerilor și „luptelor" aeriene.

Succesele obținute de piloții militari în ridicarea măiestriei lor de zbor se datoresc activității neobosite desfășurate de comandanții, lucrătorii politici, organizațiile de partid și U.T.M., din aviație, propice la munci avîntate pentru însușirea temeinică a tehnicii pilotajului de înaltă clasă.

O contribuție însemnată la pregătirea de luptă în zbor a piloților, la îndeplinirea misiunilor, o aduc tehnicienii care deservesc tehnica de prim rang cu care este înzestrată aviația noastră militară. Cînd în înălțimile cerului, aparatul execută ascultător și cu promptitudine cele mai grele figuri de acrobație aeriană, gîndul pilotului se îndreaptă recunoscător și spre tehnicianul care, controlînd cu migală motorul, verificînd funcționarea aparatelor și organelor avionului, asigură perfecta lui funcționare. Noi ne mîndrim cu tehnicieni ca ofițerii Popescu Gabriel și Scurtu Pavel, Daraban Nicolae și Roman Gheorghe, cu subofițerii Chelaru Ion, Hristea Ionică și mulți alții, care au pregătit întotdeauna avioanele în cele mai bune condiții pentru zborul în orice condiții meteorologice. Același lucru îl putem spune despre militarii în termen ca sergentul Ionescu Ion, caporalul Popa Gheorghe, soldații-fruntași Buchete Ion, Sălceanu Nicolae și mulți alții care lucrează ca mecanici, armurieri, radiști, proiectoriști, acumulatoriști, mecanici radiolocatoriști etc. și care dau un ajutor prețios în pregătirea, mînuirea și întreținerea tehnicii de luptă și auxiliare de pe aerodroamele noastre militare.

Sub conducerea organizațiilor de partid, mobilizați de comuniști, aviatorii militari depun eforturi sporite pentru ridicarea continuă

(Continuare în pag. 3-a)

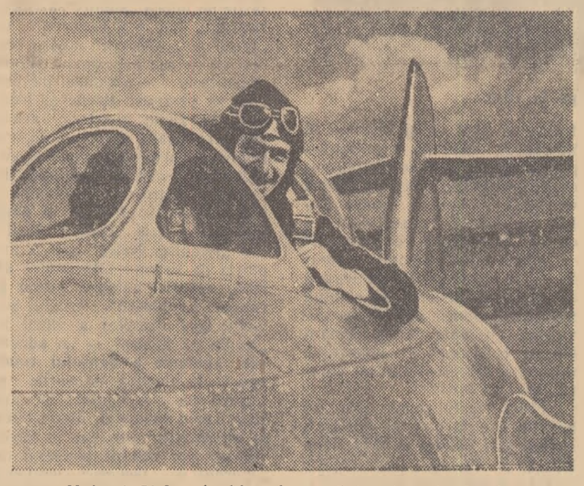

Maiorul Ștefan Arghiropol — pilot, este gata de zbor.

ORDINUL Ministrului Forțelor Armate ale Republicii Populare Romîne

Nr. 12

6 septembrie 1959 — București

Tovarăși soldați și subofițeri, ofițeri și generali,

Tovarăși piloți, navigatori, muncitori, tehnicieni și ingineri din aviația militară, de transport, utilitară, sanitară și sportivă,

Poporul romîn și militarii Forțelor sale Armate sărbătoresc astăzi Ziua Aviației Republicii Populare Romîne în condițiile muncii pline de avînt pentru îndeplinirea hotărîrilor partidului și guvernului, pentru construirea socialismului în scumpa noastră patrie.

În anii puterii populare, pe baza întăririi continue a economiei naționale, oamenii muncii din aviația civilă au obținut succese de seamă în dezvoltarea transporturilor aeriene, a aviației utilitare și a celei sportive, aducîndu-și aportul la opera de construire a socialismului; alături de ei, personalul aviației militare își perfecționează continuu pregătirea de luptă și politică fiind gata oricînd ca, împreună cu militarii din celelalte arme, să apere cuceririle revoluționare ale poporului romîn, independența și securitatea Republicii Populare Romîne.

Cu prilejul Zilei Aviației Republicii Populare Romîne urez personalului Forțelor Aeriene Militare noi succese în pregătirea de luptă și politică, în însușirea tehnicii de luptă moderne, în întărirea ordinei și disciplinei militare, în ridicarea continuă a capacității combative a unităților de aviație; personalului aviației civile de transport, utilitare și sanitare, noi realizări în îndeplinirea sarcinilor ce-i revin în dezvoltarea economiei naționale; membrilor Asociației Voluntare pentru Sprijinirea Apărării Patriei noi succese în perfecționarea măiestriei lor sportive și în dezvoltarea sportului aeronautic de masă în rîndurile tineretului muncitor al Patriei noastre.

Trăiască aviația Republicii Populare Romîne!

Trăiască Partidul Muncitoresc Romîn și guvernul Republicii Populare Romîne!

Trăiască scumpa noastră Patrie — Republica Populară Romînă!

Ministrul Forțelor Armate ale R. P. Romîne
General de armată
LEONTIN SALAJAN

DIN TRECUTUL BUCUREȘTIULUI

Cu Lev Tolstoi prin București

Horia Liman

Bucureștiul este „un oraș mare și frumos". Cel puțin așa îl vedea, în mai 1854, tînărul ofițer rus Lev Tolstoi, viitorul autor al „Anei Karenina". Se plimba pe străzile orașului, făcea muzică și mînca înghețată — după cum reiese din scrisorile adresate mătușii sale Egolskaia. La București a scris „Adolescența" și „Memoriile unui artilerist" și tot aici — printre lecturi din Pușkin și Goethe, Schiller și Lermontov — reia jurnalul întrerupt de la plecarea sa din Caucaz. „Firea acestui popor — notează el la 11 iulie 1854 — este un amestec de farmec și tristețe".

Gigantul de la Iasnaia Poliana a zăbovit destul de puțin pe malurile Dîmboviței. Dar o privire caldă și un zvîcnet al inimii pot cuprinde adeseori un întreg univers. De aceea, în scurta lui remarcă s-a oglindit însuși sufletul poporului, asemenea unui chip care se reflectă în oglinda unui lac adînc de munte.

„Amestec de farmec și tristețe"... Lev Tolstoi n-a găsit aceasta în lumea franțuzită a Bucureștiului de la jumătatea veacului trecut, la recepțiile doamnei Marioara Hangerli-Ghica din palatul de la Teii Colentinei, nici la spectacolele de operă ale trupelor italiene din sala Slătineanu, nici la defilările de doamne și domni la Șosea, în caleși cumpărate de la Viena, nici la promenadele protipendadei din grădina Cișmigiului — căreia i se mai zicea „Grădina lui Știrbei Vodă" —, nici la reprezentațiile scamatorului „profesor Buren", ale teatrului de maimuțe din Viena sau ale lui Berger — cel cu palpitantele „șerade spirituale". Tolstoi avea să stăruie cu grijă, poate, asupra ediției tipărite cu chirilice a „Doinelor" lui Alecsandri, — amestec de farmec și tristețe, ca însăși subtila vibrație a sufletului romînesc. El avea să stăruie poate, asupra „balurilor de trei sfanți" la care cîntau muzici militare și tarafuri de țigani pentru acea lume necăjită a orașului care era invitată de autorități „să nu aplaude și să nu bisuiască muzicile", aceasta fiind considerată o „manieră foarte inconvenabilă". El avea să descopere farmecul firii romînești la teatrul lui Millo cel ignorat de „societatea aleasă", la „grădina de Lipsca" — unde cîntau lăutari — la grădina de vară a lui Warenberg și a Căștișoaii, în librăria de pe Podul Mogoșoaiei a lui C. A. Rosetti și Winterholder în care se puteau citi în taină, pe mărunte foi volante, versurile scrise la Paris de surghinuitul Cezar Boliac:

„Bicele îmi crapă pielea,
Deger gol pe scut de gheață...
E departe încă schelea,
Și-s flămînd și fără viață!...

Iute blane ca fuioru,
Între muzici și făclii
Voi să bateți cu piciorul
Dănțuiți pe rane vii.

Trageți danț pe rana noastră,
Noi țipăm, voi chicotiți!
Nu suntem de legea voastră?
De bani nu vă săturați?...

* * *

De cinci ani salahorie!
Trag cu pieptu-n jug ca vita,
Vatra-mi a rămas pustie,
Și-ncă-mi cer ciocoii milă!

* * *

N-aveți țară, n-aveți lege,
N-aveți inimă — omenească!
Între voi n-avem ce-alege.
Piară breasla boierească!".

Era pe vremea cînd fiii cavafilor, ai cojocarilor, ai șlicarilor nu își mai frecau nădragii pe prispa bisericii Udricani, Sfîntu Gheorghe sau Coltea pentru a învăța de la dascălul Chiosea sau de la dascălul Stan să zică „Crezul" și să țină isonul cîntăreților din strană, pentru a ieși dieci de viterie sau calemgii — adică simpli copiști — cu buchie grecească și cu veleități de parvenire în clasul societății subțiri. Dascălul Gheorghe Lazăr îi chemase la Sfîntu Sava, unde avea să învețe că nu sînt turci și nici tătari, și nici măcar neam de greci, ci romîni de-ai lui Mihai Viteazul și Ștefan cel Mare.

Era pe vremea cînd cucoanele îl ciripeau din vîrful buzelor pe „bonjur" și „olivoar" crezînd că au „converzație franțozească".

Era pe vremea cînd Nicolae Filimon se preumbla cu ai săi „Ciocoi" prin buzunare, fără a-i putea tipări, dar în a căror precuvîntare se puteau citi aceste de loc omagiale cuvinte la adresa petrecăreților cuconași răsturnați alene în droști și în caleși, la adresa trîndavelor cuconițe cu grija exclusivă a sulimanurilor, a dresurilor și a sbenghiuriilor:

„Acestor luceferi ai viițiului, care... sînt putregaiul și mucegaiul ce sapă temelia casei, care au furat cu sfanțul din funcțiunile cele mici și cu mile de galbeni din cele mari, care acum și-au cumpărat moșii și palaturi și stropesc cu noroi pe făcătorii lor de bine, dedic scrierea mea".

Nicolae Filimon, spunea despre ciocoii noi, de după revoluția din 48, că „...din etatea de douăzeci de ani, știu cum să

(Continuare în pag. 2-a)

Din duminică în duminică

Din trecutul Bucureștiului

Cu Lev Tolstoi prin București

(Urmare din pag. 1-a)

fure cloșca de pe ouă, fără ca ea să ciriie... Ciocoiul își crește copiii cu slugile pînă îi aduce în gradul cel mai înalt de corupțiune și atunci îi trimite în Francia. Ciocoiul și puiul de ciocoi nu se pronunță definitiv pentru nici o doctrină politică, ca să poată exploata toate doctrinele. Patriotismul, libertatea, egalitatea, devotamentul și toate virtuțile cetățenești, sînt vorbele care-i servă de trepte ale scării pe care se sue".

Erau „patrioți", dar se rușinau să-și spună „romîni", cînd își plimbariseau garderobele costisitoare prin străinătăți. Multă vreme, în Franța, li s-a spus „moldovalacs", fără a se ști prea bine dacă-i vorba de un popor, de un trib, — ceva ca un fel de zuluși europeni — sau de vreun titlu de noblețe „...**încă prin timpul domniei lui Alexandru Cuza-Vodă — notează Ion Ghica prin 1881 — o damă italiană la Turin zicea de un tînăr romin care-i era prezentat de filorominul Vegezzi Ruscallo ca „Moldovalac", „Come? cosi giovane e gio Moldovalaco!** („Cum? Așa tînăr și deja Moldovalah!").

Credea că acest nume era un rang, un cin, pașă sau mamamuși!"

Așa stînd lucrurile, Bălăcenii ca și Goleștii, Filipeștii ca și Grădiștenii se îmbulzeau la școala franțuzească de lîngă Stavropoleos, pentru a se face avocați și magistrați, treaptă sigură spre înavuțire. Era rușinos să te dedici altor îndeletniciri. Și mult au suferit „nobilele" familii cînd un Caracaș s-a consacrat medicinii, un Burada muzicii sau un Millo — teatrului. Profesiunea intelectuală era socotită o degradare, o pată pe blazonul celor cu arbore genealogic.

Încă în 1841, un străin — elvețianul Emil Kohly de Guggsberg, angajat perceptor la nepoții comisului moldovean Ghierghel — avea să observe că studiul limbii franceze la boieri nu-i determinat de vreo necesitate intelectuală, ci este o chestiune de „**agrement și de modă**". Odraslele boierilor erau trimise în Franța, în Germania, Svițera (Elveția), cică în scopul de a se instrui. Cele mai culte dintre ele nu învățau însă acolo nici filozofia, nici virtuțile sociale, nici tehnica mai înaintată și mai puțin iubirea pentru tradițiile naționale. Ele luau de-acolo „**mai curînd vicile decît calitățile**", — cum remarca după patru decenii, un ziarist parizian. Și atunci — spunea cu indignare șvițerianul Emil Kohly de Guggsberg — „**dacă voiți să vă creșteți copiii pentru patria voastră, de ce să-i trimiteți încă din tinerețea lor în țări unde vor deprinde alte moravuri, alte datini? Întorcîndu-se, ei sînt străini; ei nu vor vedea decît Franța, Svițera, Germania. În loc să li fi făcut bucuria, nu veți fi făcut decît nenorocirea lor și, mai mult decît atîta, veți fi făcut un furt statului, care, el, are nevoie de oameni în adevăr patrioți**".

Șvițerianul avea un ochi lucid și o gîndire înțeleaptă: „...**pentru a merge spre civilizație** — spunea el — **trebuie mai puțin să imiți decît să perfecționezi și să îndrepți**". Dar oare ciocoii romîni imitau cu adevărat ceea ce era vrednic de imitat? Oare țării îi ajungea înlocuirea caftanului turcesc cu mandirul occidental, pentru a se socoti fericită? Emil Kohly de Guggsberg apăsa degetul pe rană — și rana durea adînc, chinuitor: „**Veți îndrăzni vreodată să vă numărați printre neamurile civilizate, atîta timp cît se va putea ceti într-unul din jurnalele noastre: de vînzare o țigancă tînără?**"

El, străinul, vedea minele țării necercetate, lipsa unei industrii elementare, lipsa de gospodărire a solului și subsolului, în țara în care „providența a pregătit totul" și „se cere numai muncă", în țara aceea binecuvîntată cu un popor plin de farmec, dar și de o tristețe ancestrală! Ciocoii însă importau încălțăminte din Viena și Paris, albituri din Olanda și exportau totul, în vreme ce în țară se puteau fabrica „pînza, postavul, pielăriile, hîrtia, lucrările de fontă, de sticlă, de tîmplărie, de lăcătușerie, de armurărie, de cuțitărie". În vreme ce pe „hîrtia lor, cerneala lor, condeiele lor, briceagul lor, au trebuit să plătească vama de 3 la sută".

Un anonim caricaturiza, în „Nikipercea" din 1861, o stare de lucruri devenită cronică: „cei fără cap" — ciocoii — își aduceau capetele pe tipsie dinaintea sultanului, înălțînd — cu plecăciuni — o invocare veche de decenii: „Milostivește-te, urmașule al lui Mohamet și asupra țicăloșiei noastre și dă-ne un stăpînitor străin, fie chiar vreun... soitariu al împărăției tale, numai să ne scape de zavragii și de egalitate, și Allah să-ți ție capul în cealma, și să-ți dăruiască toate bunurile din raiul vostru: mulți frumoase, munți de pilaf, rîuri de miere și puturi de șerbet" După Unire întocmai ca și înaintea ei, ciocoii noi — întocmai ca și aceia cuișlic și caftan — preferau să fie conduși de un „șoitariu", un măscărici al sultanului, decît să tremure de spaima zaverelor, de amenințările mulțimilor care voiau cu hotărîre tot mai nestrămutată pieirea „marei ciuperci boierești înveninate, crescută în gunoaiele orașelor".

Numai după cîțiva ani, în Bucureștiul cu „gunoaie de neînchipuit" în Bucureștiul în care mulțimile se hrăneau cu ceapă și mămăligă „prost făcută" iar boierii se delectau cu stridii, fazani și vinuri rare, englezul J. H. Skeene îi cunoștea pe comandanții turci ai trupelor de ocupație: Ahmed-Vefie, Halim Mahmud, Ismail-bei, Muhiodim-bei, Achif-bei, Insuf-bei, Emin-bei, chemați de ciocoii înspăimîntați de „zavragii" din 1848. Theodor König, tînăr călător în vîrstă de numai 27 ani, în vreme ce nota că țăranul trăiește sub un jug de nesuportat, reținea că boierii romîni organizau spectacole cu vodeviluri franțuzești pentru a-i distra pe ocupanții străini. Poporul fusese și rămăsese, pentru ciocoi, inamicul principal.

Turnul Colței pe la 1842.

Dealtfel, în aceeași perioadă, consulul prusac Neigebauer vedea un spectacol lipsit de farmec dar plin de întunecată tristețe: țărani mînați la muncă „ca negrii pe plantații", iar șvițerianul William Rey venea la noi ca „în domeniul sclaviei și mizeriei, în noapte". Moravurile boierilor îi aminteau de „timpurile cele rele ale Imperiului roman" și pe țărani îi credea fără scăpare: „E prea tîrziu să se emancipeze țăranul și să se facă din el om". Ceea ce suna dulce, în urechile ciocoimii.

București! Cum s-au vînzolit valurile de oameni pe „podurile", pe străzile, pe fundăturile talei Aceia care se erijau în făuritori ai tuturor actelor cruciale ale istoriei noastre, au simțit mereu și mereu mai puternic tăria fluviilor de oameni învăpăiați — tîrgoveți, meseriași, calfe, muncitori, dascăli care ridicau poporul împotriva „suferinței celor trecute"... pentru libertatea „cugetării în litere", pentru biruința „glasului verității și al binelui", pentru „o emancipație întreagă" de sub gîrbaciul lumii celor „de neam".

O cucoană boită, sulemenită, fandosită vorbea — după '48 — de „revoluția bărbato-mio". Ion Heliade Rădulescu s-a proclamat el însuși „apostolul revoluției", după ce a trădat-o. Ion Brătianu s-a uns el însuși creator al Unirii Principatelor, după ce l-a detronat pe Alexandru Cuza Vodă pentru a-l aduce în țară pe fiul principelui Karl-Anton von Hohenzollern. Ionel Brătianu s-a împopoțonat cu titlul de „întregitor al neamului", după ce a vîndut germanilor grîul Romîniei flămînde și a negociat neutralitatea țării ca și intrarea ei în război, după ce a semnat — prin interpuși — trădătoarea pace de la Buftea. „Retrograzii cei de față" — cum îi numea Boliac pe boierii conservatori — ca și „retrograzii cei mascați" — adică noua ciocoime liberală — au încercat din totdeauna să mistifice adevărul, să smulgă mulțimilor laurii care li se cuveneau. În lupta pentru „emancipația întreagă" a poporului, mulțimile Bucureștiului au cucerit lauri strălucitori.

„Firea acestui popor este un amestec de farmec și tristețe", spunea Lev Tolstoi în 1854. Tristețe, fără îndoială, cînd capitala țării îi apare lui Richard Kunisch — poet și povestitor german — ca „o grămadă de sate unul peste altul", un fel de Alger plin de dărîmături, cu străzi murdare și desfundate. Se bălăceau porcii în vadul ulițelor din margini sau din centru și vagabondau cîinii — haitele de cîini, spaima bucureștenilor și a călătorilor străini! — în vreme ce echipajele boierilor etalau la Șosea un lux sfidător, păzite de arnăuți din spate, solemni, în uniformele lor cusute în fir de aur, amenințători cu pistoalele lor încrucișate la brîu. Tristețe, acolo unde o aristocrație bolnavă de înfumurare prostească se fălea cu covoarele ei de Smirna și Aubusson fără să știe ceva despre existența covoarelor oltenești, acolo unde sculpturile și crestăturile în lemn ale țăranilor noștri erau ignorate, în vreme ce se importau obiecte de mobilier din Viena și de la Paris, acolo unde măiastra ceramică romînească și fermecătoarele ii spumoase de borangic rămîneau necunoscute, în timp ce se prețuiau nimicuri costisitoare numai pentru că veneau din Austria, de undeva din Asia sau din vestul Europei? Tristețe, desigur, acolo unde sărăcimea se stingea pe rogojini sau pe pămîntul gol, îmbătrînită înainte de vreme, vlăguită, cu obrajii veștezi, în vreme ce boierimea oferea cu generozitate bani pentru construirea bisericii protestante și pentru întreținerea „Fundației Iohanite" a Ordinului Ospitalierilor, instituție patronată de prințul Carol de Prusia și care dispunea de o „stație de diaconese pentru îngrijirea bolnavilor și educația fetelor"... germane. Tristețe adîncă, amară, tristețe!...

Dar farmecul poporului acestuia, oare nu-l poți descifra în lucrările meșterilor zugravi ai secolelor trecute, sau în tablourile lui Grigorescu, în porțile măiestrit sculptate, în surprinzătoarele ferecături de carte, în vasele cu artă făurite, în broderiile pline de fantezie, în bogăția uluitoare a costumelor, în doinele din care au izvorît versurile lui Alecsandri și Eminescu, în cîntecele haiducești sau de dragoste, în dansurile în care nostalgia și voioșia se împletesc într-o armonie desăvîrșită? Cu opt decenii în urmă, Leon Hugonnet asista fără plăcere la imitațiile de spectacole pariziene practicate de lumea „subțire" a Bucureștiului, dar era fermecat de „brîul" și „călușarii" noștri. Numai că — așa cum spune Mihail Sadoveanu — talentele piereau cum se vestejesc florile și frunzele. În zilele noastre, artele populare renasc asemenea păsării Phönix. Foarte sobri englezii delirează, la vederea formației de cîntece și dansuri a Ansamblului C.F.R.-Giulești. „Farmec și dans minunat", scrie „Daily Mail". Iar „Evening News" are o explozie de lirism: „Revărsare de ritm, melodie, culoare, grație și voioșie tinerească". Artistul sovietic Igor Moiseev a văzut în „Nunta pe Someș" — „o adevărată simfonie a dansului romînesc". În Franța, dansurile și muzica noastră populară au captivat „prin farmecul, diversitatea și strălucirea" lor. Iar în Elveția, un ziar atît de ponderat ca „Journal de Geneve" exclama patetic: „Cîtă putere stăpînită la bărbați, cîtă grație precisă la fete, ce variație! De asemenea ce impresie constantă de voioșie, de vitalitate în același timp violentă și stăpînită de optimism robust. Atîta bucurie de viață a antrenat cu totul un public foarte puțin înclinat spre excese de entuziasm".

Dar farmecul acesta a fost, vreme de veacuri, asemenea jarului acoperit de o crustă de cenușă. Cînd vîntul de nestăvilit al istoriei a spulberat cenușa tristeții, jăratecul bucuriei de viață a apărut mai strălucitor, mai fierbinte.

Floarea de lotus răsare, din mijlocul apelor, cu atît mai imaculată, cu cît apele ce se retrag au fost mai tulburi, mai năvalnice. Întocmai așa s-a întîmplat și cu bătrîna cetate a Bucureștiului. Ea e din zi în zi mai tînără, mai puternică, mai luminată.

În cartierul Barrikada din Leningrad se construiește o casă de locuit printr-un mijloc neobișnuit. Jos, pe șantier, se montează acoperișul, apoi fiecare etaj al clădirii, începînd cu cel superior. Cu ajutorul unei macarale hidraulice, constructorii ridică pe zece stîlpi de susținere — din beton armat — întîi acoperișul, apoi ultimul etaj, cel de dedesubt etc. Montarea etajelor este făcută de un singur om de la tabloul de comandă.

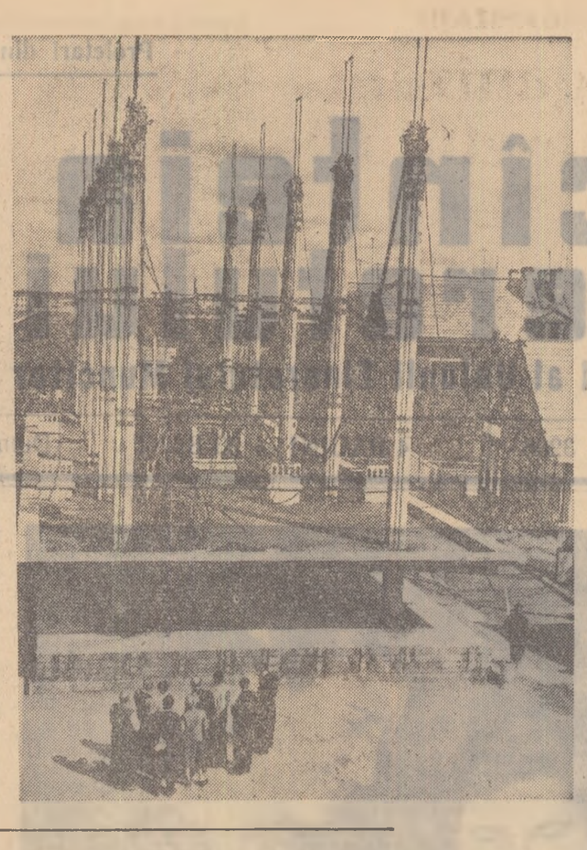

Un munte, o tipsie, un glob...

Din istoricul concepțiilor despre forma Pămîntului

Trăim vremuri de mare avînt al științei. Datorită minunatelor realizări ale savanților sovietici, visul de veacuri al omenirii de a pătrunde spațiul cosmic a fost realizat: în jurul pămîntului se rotesc sateliții planetei noastre, în jurul soarelui se mișcă pe o orbită prima planetă artificială creată de om. În ziua — care nu e atît de depărtată — cînd primul om se va avînta la bordul unei nave cosmice spre spațiul interastral, el va putea vedea și fotografia, printr-o fereastră a rachetei, străvechiul leagăn al omenirii — Pămîntul.

Așa cum l-am văzut și noi în filmele științifico-fantastice, pămîntul îi va apărea primului astronaut ca o uriașă sferă învîrtindu-se într-o tăcere impresionantă în jurul axei sale. La gîndul că este primul om care vede pămîntul în întregime, astronautul va da poate un chiot de bucurie și entuziasm. Să nu uităm însă de zecile și sutele de generații de oameni care n-au știut cum arăta pămîntul sau care aveau o concepție cu totul eronată despre acesta.

Studierea vechilor concepții despre forma pămîntului ne oferă informații prețioase despre modul de gîndire și de trai al oamenilor acelor timpuri.

Lucruri foarte interesante putem afla din prețioasele materiale istorice ce au ajuns pînă la noi de la vechile popoare care au trăit în Orientul Apropiat, în bazinul fluviilor Tigru și Eufrat, în Delta Nilului și pe țărmurile Mediteranei, în Asia Mică și Sudul Europei. Documentele scrise ale Babilonului pe care le putem cerceta, au o vechime de aproximativ 6.000 de ani și ele ne fac cunoștință cu concepțiile moștenite de la niște popoare și mai vechi. Este foarte instructiv să urmărim procesul care a dat naștere concepției babilonienilor despre forma pămîntului. Locuitorii Babilonului știau că la sud se găsește marea iar la răsărit se aflau munții peste care nu trecuseră niciodată. De aceea, au considerat că Babilonul este așezat pe versantul apusen al muntelui care reprezenta pentru ei lumea. Ei socoteau că muntele este rotund și înconjurat de apă iar pe această apă se proptește ca o cupă răsturnată, cerul solid — lumea cerească. Pe cer exista, după ei, ca și pe pămînt, uscat, apă și aer. Uscatul ceresc era format dintr-un brîu de constelații ale Zodiacului, care se întindea prin mijlocul mării cerești ca un baraj. Pe acest brîu de uscat se mișcau soarele, luna și cinci planete. Babilonienii spuneau că Soarele se afunda la sfîrșitul zilei în mare, își continua acolo drumul subteran de la vest la est, pentru ca a doua zi dimineața să iasă la răsărit din nou din mare, călătorind mai departe pe cer.

Popoarele care au trăit în vechea Palestină, aflîndu-se în mijlocul unei cîmpii, și-au închipuit Pămîntul sub forma unui enorm șes pe care se înalță cîțiva munți. Datorită faptului că viața lor, procurarea hranei cu ajutorul agriculturii depindea mult de capriciile vînturilor, ei au rezervat în concepția despre univers un loc însemnat vînturilor care își aveau după ei sediul în brîul inferior al cerului ce despărțea Pămîntul de apele cerești. Ei considerau de asemenea că sub pămînt se află cursuri de apă de la care pornesc în sus canale ce alimentează oceanele, lacurile, rîurile.

Grecii antici, ca buni navigatori ce erau, se interesau îndeaproape de forma pămîntului, emițînd felurite ipoteze. În poemele lui Homer, se poate vedea că ei și-au imaginat pămîntul sub forma unui disc bombat care amintește de scutul unui luptător. Uscatul era înconjurat din toate părțile de fluviul Ocean. Și Thales din Milet, unul din filozofii antichității grecești, a conceput universul sub forma unei mari mase lichide în interiorul căruia se află un balon mare de forma unei calote emisferice. Suprafața concavă a acestei calote reprezenta cerul, iar pe suprafața interioară, plană, plutea Pămîntul plat care la rîndul lui era străbătut de ape. Nu este greu de ghicit că Thales și-a întemeiat concepția cu privire la Pămînt pe faptul că Grecia în care locuia el și poporul său, este formată dintr-o sumedenie de insule. Un alt filozof grec, Anaximandru își imagina Pămîntul ca un segment de cilindru. Mijlocul Pămîntului era ocupat de o insulă rotundă locuită de oameni, înconjurați de ocean. În interiorul insulei se afla un bazin maritim care împărțea lumea populată în două părți: Europa și Asia. Răsăritul Soarelui era explicat de Anaximandru prin mișcarea astrului ca și a celorlalte planete sub pămînt, în cerc. Mai tîrziu, discipolii filozofului Pithagora au socotit Pămîntul ca fiind o sferă și această concepție a adoptat-o și marele învățat al antichității Aristotel. El a dovedit că dacă pămîntul n-ar avea forma sferică umbra pe care o arunca asupra Lunei în timp de eclipsă n-ar fi mărginită de un arc circomferențial.

Tabloul lumii după viziunile vechilor egipteni: jos — pămîntul, deasupra lui — cerul, în stînga și în dreapta — corabia Soarelui, care arăta drumul astrului pe cer de la răsărit spre apus.

Eminentul astronom antic Aristarh din Samos a emis ipoteza îndrăzneață că nu Soarele și planetele se învîrtesc în jurul Pămîntului ci Pămîntul și alte planete se învîrtesc în jurul Soarelui. Această ipoteză a fost fundamentată științific peste aproape 1.700 de ani de genialul învățat polonez Copernic.

Această problemă ca și altele legate de evoluția concepțiilor asupra Pămîntului și Universului este azi pentru noi o simplă curiozitate științifică dar în trecutul îndepărtat ea constituia arena unor aprige lupte științifice, a luptei filozofice între materialism și idealism. Fiecare nouă cucerire a științei materialiste a eliberat gîndirea oamenilor de negura mistică, apropiindu-i de lumină și adevăr.

S. VLAD

(După „Detskaia Ențiklopedia")

Așa și-au imaginat vechii indieni Pămîntul.

Pămîntul după concepția grecilor antici.

Actriță de cinema de la 4 ani

Acestea s-au petrecut încă în anii celui de al doilea război mondial. Pe ecranele sovietice a apărut filmul „A fost odată o fetiță" consacrat vitejilor apărători ai orașului erou Leningrad. Eroina filmului era o fetiță de cinci ani, al cărei rol era interpretat de „actrița" Natașa Zascipina, în vîrstă de patru ani.

Odată Natașa se juca în grădină cu copiii. O femeie se apropie de ea și o întrebă:

— Cum te cheamă?

— Natașa.

— Și cîți ani ai?

— Patru anișori.

— Vrei să joci într-un film?

— Vreau — răspunse cu vioiciune fetița. Femeia care a stat de vorbă cu Natașa era asistenta regizorului Valentin Safarov. Studioul de filme din Moscova se pregătea de turnarea filmului artistic: „A fost odată o fetiță" și nu găsea actrița potrivită pentru rolul micei eroine. În ziua următoare, după ce Natașa își exprimase dorința de a juca în film, părinții ei au adus-o la studioul cinematografic. S-a făcut prima probă, care a hotărît de îndată soarta Natașei. Ea a început să joace în film.

Filmul „A fost odată o fetiță" în care rolul principal îl deținea Natașa Zascipina, a străbătut ecranele multor săli. Sute de ziare și reviste au consacrat interpretării actriței de filme în vîrstă de patru ani, articole și recenzii. Din toate colțurile lumii au început să sosească la Moscova pe adresa Natașei Zascipina scrisori de la spectatori de peste hotare care erau entuziasmați de jocul micei actrițe.

Apoi Natașa Zascipina a jucat în filmele „Elefantul și frînghiuța", „Mica școlăriță", „În stepă", „Ei au o patrie", „Copiii partizanului", și în toate aceste filme micuța actriță a jucat admirabil. În luna martie a anului 1950, Natașa Zascipina, în vîrstă de unsprezece ani a fost distinsă cu medalia „Pentru merite deosebite în muncă".

Natașa Zascipina și-a cucerit o mare popularitate nu numai în U.R.S.S., dar și peste hotare bucurîndu-se de un mare număr de admiratori. În anii aceia pe mulți spectatori sovietici îi frămînta problema care va fi destinul Natașei Zascipina? Ce profesie își va alege fetița cînd va fi mare?

Cu doi ani în urmă, Natașa Zascipina a împlinit 17 ani și a intrat la Institutul de Stat de Cinematografie, la facultatea de măiestrie actoricească.

De curînd pe ecranele țării a apărut filmul artistic „Vanea", care povestește despre viața minunată a tinerilor sovietici. În acest film rolul Lenei este interpretat de Natașa Zascipina, studentă a Institutului Cinematografic. Ea a reușit să creeze imaginea veridică a unei fete sovietice, care abia pășește în viață. Lena, în interpretarea Natașei Zascipina, se distinge printr-o înaltă puritate morală, ea este un om bun și silitor.

După vizionarea filmului „Vanea", se poate spune cu curaj că Natașa Zascipina este o actriță de cinematograf „înăscută" și tot viitorul ei este legat de arta cinematografică.

Natașa Zascipina, care a început să joace în film de la vîrsta de patru ani, are acum în urmă un staglu actoricesc de cinsprezece ani.

TÎRGUL CU CARNE ROZĂ

Un monstruos business în țările capitalului

Cu cîteva săptămîni în urmă a făcut senzație o întîmplare petrecută pe aeroportul italian Ciampino. Un avion se pregătea să decoleze. Duduitul motoarelor producea un zgomot asurzitor. Deodată se auzi un strigăt sfîșietor, care acoperi forfota aeroportului:

— Nu-mi vînd copiii!

Ținînd la piept doi copilași, o femeie alerga înebunită. Nu privea nici în față, nici în urma sa. Striga însă întruna că nu-și vinde copiii. Mulți pasageri priveau nedumeriți întîmplarea la care deveniseră martori. O zi mai tîrziu semnele de întrebare primiră răspuns. Un răspuns de un tragism sfîșietor și, în același timp, revoltător.

Femeia ce alerga de-a lungul pistei de decolare de la Ciampino venise la Roma dintr-un orășel de la poalele Vezuviului Poggio-Marino. Actele de stare civilă dovedesc că se numește Filomena Guastafierro. Povestea acestei văduve de muncitor posedă ceva din amărăciunea filmelor lui Vittorio de Sica, dar este absolut reală. Filomena are o familie grea — copii mulți, guri de hrănit multe, necazuri de asemenea multe. Fiecare zi înseamnă o luptă cumplită cu viața, iar incertitudinea îi zugrăvește viitorul în culori sumbre. Nu-i singura. În Italia sînt 3.000.000 de asemenea familii. Date din sursă parlamentară vorbeau de 1.032.000 familii italiene pentru care alimentele de bază sînt o raritate și de 869.000 familii, care nici nu au măcar posibilitatea de a le consuma vreodată. Fiecare din aceste cifre înseamnă suferință multiplicată la infinit, chinuri cărora nu li se întrezărește sfîrșitul, înseamnă mizeria ce sugrumă ființe omenești.

Într-o zi la locuința din Poggio-Marino a Filomenei a apărut o bătrînă doamnă. A oferit 150.000 lire și a cerut în schimb ...copiii. „Îi vor adopta niște bogătași americani". De bani, Filomena ducea o lipsă cruntă. O lețcaie n-avea la sufletul ei. Dar ca să-și vîndă copiii pe bani nu se gîndea. În schimb, i se strecurase în suflet o speranță deșartă: „Poate că acolo nu vor suferi atîta...". Se gîndea la ziua de mîine a micuților ființe cărora le-a dat viață. Și-a acceptat. Cu sufletul împovărat. Pînă în ziua cînd pe aeroport a văzut o droaie de copii italieni ce urmau să fie vînduți în America. Atunci simțămintele de mamă i-au răscolit ființa. A înțeles instinctiv că avocatul newyorkez Giambaldo, care lua în primire pe copii, patronează un îngrozitor negoț. Și-a strîns la piept copiii și a fugit de pe aeroport. Înapoi către sărăcie. Dar împreună cu copiii.

Cazul Filomenei Guastafierro a îndreptat reflectoarele adevărului către comerțul cu copii ce înflorește în Italia sub ochii autorităților. „Reporterii trimiși în Italia de sud — scria revista vestgermană „Der Spiegel" — relatează că traficul de copii continuă de cîțiva ani. Agenții trimiși de patru organizații călătoresc mereu prin țară căutînd părinți care să-și dea consimțămîntul de a-și vinde copiii. Apoi intermediarii revind pe avești copii în America, adesori la un preț de zece ori mai mare ca cel inițial".

Un „business" în toată legea. Faptele n-au mai putut fi ascunse. Ele au ajuns în dezbatere parlamentară. Oficialitățile au încercat să justifice rușinosul tîrg. Subsecretarul de stat, De Martino, spunea că n-ar fi vorba... *decît* de 546 de copii, ca și cum numărul ar conta în primul rînd. Dar și cifra reală e alta: 5.000. Emisari ai Vaticanului — sub firme ce se deosebesc — organizează această tranzacție folosind mantia „filantropiei". Prea puțin cucernicile figuri, avide de dolari, exploatează sărăcia umană cu un cinism rar întîlnit. Chiar și consulatul american din Neapoli a confirmat amestecul unei organizații a Vaticanului în traficul de copii. Negoțul acesta ce sfidează omenia se grefează pe terenul unei mizerii de neînchipuit, generată de orînduirea capitalistă din Italia.

Businessul cu copiii nu este însă o invenție italiană. În S.U.A. „tîrgul cu carne roză" are ample ramificații. Povestea Ernest A. Mitler, consilier al guvernului federal al S.U.A. pentru problemele de adopțiune, că a stat de vorbă cu o femeie tocmai ieșită din închisoare. Delictul: falsificase un cec. Femeia i-a spus: „Nu o să mă mai ocup niciodată de cecuri fără acoperire. Vreau să mă întorc la vînzarea de copii. Este cea mai bună meserie pe care o pot avea". Ea a continuat: „Munca aceasta este o muncă de 52 de săptămîni pe an. Ești plătit pentru fiecare săptămînă plus un premiu pentru fiecare fată însărcinată pe care o găsești. Și tot ce am de făcut este să caut în autobuse, în clinici și la baruri, să caut fete, să frecventez reuniuni și cercuri, interesîndu-mă cine vrea să vîndă un copil".

Mister Ernst A. Mitler a hotărît să constate cu proprii lui ochi ce se întîmplă. Și a pornit-o prin S.U.A. A aflat despre copii nenăscuți încă dar vînduți cu anticipație, despre un copil vîndut de două ori într-un tren pe traseul Los Angeles-El Paso, despre o fetiță achiziționată cu 30 de dolari la New Orleans. Dar cazul de la New Orleans e ieșit din comun. În mod curent prețul e mai mare: 2000 dolari. La acest preț o rețea bine organizată furnizează „marfă". Un avocat din Chicago îi spunea consilierului federal (a cărui identitate pare-se nu o cunoștea) că „fiecare avocat din Chicago se ocupă de acest gen de muncă".

Ce spun însă autoritățile? Cum reacționează ele? Doamna Hightower din Terxarkana (Texas), conducătoarea uneia din centrele de vînzare a copiilor, mărturisea cinică: „Eu controlez 250 pînă la 350 de voturi...". Clar: e intangibilă pentrucă „mașina de vot" are legile ei nescrise dar imposibil de încălcat.

...Tîrgul cu carne roză. Un business monstruos. Un business cu investiții minime și cu beneficii mari. Inimile „caritabile" din societățile burgheze pentru protecția cățeilor privesc aprobative negoțul de copii. Autoritățile practică politica struțului. Iar businessul acesta murdar înflorește. Ca o incontestabilă dovadă a descompunerii capitalismului.

EUGENIU OBREA

O nouă teorie a timpului a savantului sovietic N. Kozîrev

„Komsomolskaia Pravda" a publicat un interviu acordat unui corespondent al ziarului de cunoscutul astronom sovietic Nikolai Kozirev în legătură cu o nouă teorie a timpului. Transformarea timpului în energie este un proces de bază care împiedică „moartea termică" a Universului — aceasta este concluzia la care a ajuns N. Kozirev. Această teorie infirmă părerea unor oameni de știință că tendința energiei spre nivelare ar trebui să ducă în ultimă analiză Universul la „moartea termică", adică la stabilirea pretutindeni a aceleiași temperaturi și la încetarea oricărei dezvoltări. După părerea omului de știință sovietic, cantitatea de energie care se degajă în cursul deformării sub acțiunea timpului a giganticelor corpuri cerești ce se rotesc — Soarele și stelele — este suficientă pentru menținerea arderii lor. Timpul, spune Kozîrev, este o sursă inepuizabilă de combustibil pentru „rugurile" stelare.

Pe baza unor calcule matematice, omul de știință a desprins concluzia că mersul vremii posedă proprietăți ale vitezei de rotație; el trebuie să varieze în corpurile aflate în rotație, din care cauză în acestea ne putem aștepta la apariția unor forțe suplimentare care acționează de-a lungul axei de rotație. Forțele acestea deformează corpurile în rotație astfel încît un capăt al lor se turtește, iar celălalt se întinde. Totodată are loc o degajare de energie termică.

Existența forțelor timpului care acționează de-a lungul axei de rotație a Pămîntului explică multe particularități geografice și climatologice ale planetei noastre, care rămăseseră misterioase pînă în prezent. Printre altele, aceste forțe silesc păturile inferioare ale atmosferei să se deplaseze în spre nord. Această deplasare determină o oarecare încălzire a regiunilor nordice: temperatura medie anuală a emisferei boreale este cu 3 grade mai mare decît a celei australe.

Bazîndu-se pe teoria deformării corpurilor în rotație sub acțiunea timpului, viitorii cosmonauți, apropiindu-se de un sistem stelar îndepărtat, vor putea stabili dacă el se compune din materie sau antimaterie (fizica contemporană avertizează despre posibilitatea existenței în Univers a unor lumi unde în jurul nucleelor negative ale atomilor nu gravitează electroni, ci protoni. Aterizarea pe o planetă a unei asemenea lumi ar fi fatală întrucît materia terestră s-ar îmbina cu antimateria, producîndu-se o explozie excepțional de puternică). Viitorii călători interplanetari vor trebui doar să măsoare contururile planetelor pentru a stabili caracterul lumii în fața căreia se află. Într-o lume compusă din antimaterie timpul se scurge în sens invers. Ca rezultat al acestui fapt, în asemenea planete emisfera turtită nu va fi cea boreală ca în lumea noastră, ci cea australă.

VIAȚA DE ORGANIZAȚIE

Cum organizăm „Joile tineretului"

O conferință, un concurs, cîteva jocuri distractive, dans și, cîteva ceasuri frumoase petrecute între prieteni și tovarăși de muncă, se scurg pe nesimțite, lăsînd amintiri, impresii, cunoștințe, care îmbogățesc sufletul și mintea. Aceasta e „Joia tineretului". Presupunînd că am face o anchetă printre tineri, cerîndu-le părerea despre „Joia tineretului" sînt convins că toate răspunsurile ar fi favorabile. Mă refer bineînțeles la acele „joi" al căror program satisface cerințele tineretului nostru, care aduc de fiecare dată ceva nou, educativ și artăgător. Am convingerea că ar da răspunsuri afirmative tinerii de la uzina „Clement Gottwald", de la Institutul de cercetări Metalurgice, de la Intreprinderea Poligrafică nr. 2, de pildă, pentru că în aceste organizații „joile tineretului" sînt manifestări educative și distractive, pentru că programul fiecăreia are un conținut bogat.

La „joile tineretului" de la „Clement Gottwold" se țin conferințe, seri literare, întîlniri cu scriitori, concursuri gen „Cine știe, cîștigă", jocuri distractive. Am să înșir cîteva din aceste manifestări. S-au ținut conferințe despre: eroii uteciști, cum să ne comportăm în societate, istoricul întreprinderii, condițiile create tineretului de către partid și guvern pentru a învăța, etc. S-au ținut șezători literare cu următoarele teme: figura comsomolistului în literatura sovietică, satul în literatura românească, poezia din țara noastră după 23 August, etc. S-au organizat concursuri gen „Cine știe cîștigă" pe temele: întreprinderile de industrie grea din raionul nostru, istoricul uzinei, să cunoaștem Bucureștiul, etc. La aceste manifestări au fost antrenați tovarăși de specialitate, utemiști cu o bună pregătire politică și culturală. Comitetul U.T.M., a veghiat să asigure „joilor tineretului" un caracter viu, tineresc. In programele acestora figurează jocuri de societate, care dezvoltă agerimea, perspicacitatea, îndemînarea. Pot fi citate jocurile: sfoara cu surprize, stafeta popicelor, etc. Concursurile de dans, de soliști, de recitatori, dezvoltă la tineri gustul pentru frumos, pentru artă. Și desigur, la joile tineretului se dansează. Dar și aici, comitetul U.T.M. a vegheat să se aleagă dansurile cele mai frumoase, să fie învățați tinerii să danseze frumos, elegant.

Am citat ca prim exemplu manifestările care au loc în cadrul „Joii tineretului" de la uzina „Clement Gottwald". Manifestări asemănătoare, au loc și în alte organizații de bază. Voi mai cita cîteva activități interesante care au avut loc în alte organizații de bază cu ocazia joilor tineretului. La „Radiodifuziune" printre alte joi ale tineretului cu un bogat conținut educativ, merită pomenită aceea care a fost închinată tinereții noastre fericite. Utemiștii l-au invitat pe scriitorul Mihai Novicov care le-a vorbit despre viața tineretului în regimul burghezo-moșieresc, despre grija partidului nostru pentru tînăra generație. De asemenea ei l-au invitat în mijlocul lor pe tînărul muncitor de la uzinele „Semănătoarea" Otto Vasilescu care le-a vorbit despre tinerețea lui trăită în anii regimului democrat-popular, despre visele lui împlinite.

Aș susține un neadevăr, dacă n-aș arăta că mai avem organizații de bază care limiteaza joile tineretului la dans — uneori și acesta de un gust îndoielnic — ori care nu folosesc deloc această formă atît de îndrăgită de tineret. Joile tineretului de la Institutul Pasteur, de la fabrica de bere „Griviță" nu-și merită de loc numele, pentru că în realitate aci joia, de la o anumită oră în sus, cîntă muzică și tinerii dansează. Aceasta este tot ce se oferă tineretului din aceste întreprinderi în orele sale libere. Iar în organizații mari ca F. C. „Gheorgne Gheorghiu-Dej", moara „Constantin David", Combinatul de tutun nu se organizau deloc joile tineretului, comitetele U.T.M. aducînd fel de fel de argumente în spatele cărora însă nu se ascunde altceva decît comoditate și lipsă de interes pentru organizarea plăcută și instructivă a timpului liber al tineretului.

Comitetul și biroul nostru raional au luat însă măsuri pentru ca în viitor tot mai multe organizații U.T.M. să pregătească joi ale tineretului bogate în conținut și în manifestări.

Din păcate trebuie să recunoaștem că mai avem și instructori ai comitetului raional, ca Răduț Cicerone, Grigore Ștefănescu și alți cîțiva, care consideră „Joia tineretului" ca fiind o problemă minoră, de care nu e nevoie să se intereseze. Acolo se dansează — se gîndesc unii. Nu este vorba de vreo activitate educativă! Și la adăpostul acestei păreri profund greșite își permit să nu se intereseze de programul joilor tineretului, să nu participe la ele, cînd este știut că activistul utemist trebuie să fie altăuri de tineri atît în muncă cît și în orele sale libere, atunci cînd se distrează.

Comitetul raional, aparatul său, va acorda și pe viitor atenție „Joilor tineretului", ca formă verificată de practică pentru eficacitatea ei educativă în rîndul tinerilor, va generaliza experiența pozitivă cîștigată de multe organizații U.T.M. din raion și va combate formalismul care se mai manifestă în unele locuri în această direcție.

ALEXANDRU STOICULESCU
prim secretar al Comitetului raional U.T.M. Gh. Gheorghiu-Dej

Aducerea în țară și înhumarea oseminte lor poetei Elena Văcărescu

Zilele acestea au fost aduse în țară, de la Paris, osemintele poetei Elena Văcărescu în urma dorinței exprimată înainte de moarte de defunctă, de a fi înmormîntată în patrie.

Născută în anul 1866, din familia poeților Văcărești, Elena Văcărescu a fost o talentată poetă și cunoscută personalitate culturală. Exilată în Franța, unde a trăit timp de aproape 50 de ani, ea a adus servicii cunoașterii poporului nostru și a culturii țării peste hotare. In cursul celui de-al doilea război mondial a participat la lupta de rezistență împotriva ocupației hitleriste în Franța. Elena Văcărescu a fost președinta Uniunii Femeilor Române din Franța, unul din membrii fondatori și prima vicepreședintă a Asociației „France-Roumanie".

In timpul conferinței de pace de la Paris din anul 1946—1947 Elena Văcărescu a luat poziție împotriva denigratorilor țării noastre și a desfășurat o vie activitate în folosul patriei.

Scriitoarea Elena Văcărescu a publicat numeroase volume de versuri și proză care i-au asigurat un loc de seamă în literatura franceza contemporană.

Sîmbătă, 5 septembrie a.c., a avut loc la cimitirul Bellu din Capitală, înhumarea osemintelor Elenei Văcărescu. Au fost depuse coroane de flori din partea Ministerului Învățămîntului și Culturii, Academiei Republicii Populare Romîne, Consiliului Național al Femeilor din R.P.R., Institutului român pentru relațiile culturale cu străinătatea și Uniunii Scriitorilor din R. P. Romînă.

La ceremonia înhumării au luat parte G. Prisnea, adjunct al ministrului Învățămîntului și Culturii, acad. Iorgu Iordan, vicepreședinte al Academiei R.P. Romîne, acad. M. Beniuc, prim-secretar al Uniunii Scriitorilor din R.P. Romînă, Dionisie Ionescu, șeful Ceremonialului de Stat, Al. Buican și O. Livezeanu, vicepreședinți ai Institutului român pentru relațiile culturale cu străinatatea, Gabriela Bernachi și Lucia Demetrius, vicepreședinte ale Consiliului Național al Femeilor din R.P. Romînă, acad. Zaharia Stancu, directorul Teatrului Național „I. L. Caragiale", academicieni, scriitori, numeroși oameni de artă și cultură, precum și rudele defunctei.

A fost de față Jacques Emile Paris, ministrul Franței la București.

Acad. Tudor Vianu a evocat activitatea patriotică desfășurată de Elena Văcărescu departe de țară, a vorbit despre opera ei literară.

Sicriul cu osemintele poetei a fost depus în cripta familiei Văcărești.

(Agerpres)

Peisaj din defileul Jiului: Bumbești Livezeni.

Foto: S. NICULESCU

Soimii înălțimilor

(Urmare din pag. 1-a)

a pregătirii lor politico-ideologice, pentru întărirea ordinei și disciplinei militare, pentru întărirea capacității de luptă a Forțelor Aeriene Militare.

Aviatorii militari, continuatorii celor mai bune tradiții progresiste ale aviației românești, cinstesc memoria marilor lor înaintași, pionieri ai aviației românești și mondiale, Traian Vuia și Aurel Vlaicu, se mîndresc cu faptele de viteție săvîrșite de Zorileanu, Muntenescu și alți aviatori romîni în lupta împotriva cotropitorilor țării, imperialiștii germani, în primul război mondial. Alături de întregul popor romîn, ei se mîndresc cu contribuția pe care a adus-o Corpul Aerian Romîn, împreună cu celelalte mari unități luptînd umăr lîngă umăr și aripă lîngă aripă cu glorioșii ostași și aviatori sovietici, la înfrîngerea Germaniei fasciste.

Studierea tradițiilor progresiste ale aviației românești și îndeosebi a luptelor împotriva fascismului german constituie un bogat izvor de învățăminte, pentru aviatorii militari, un îndemn la îmbogățirea lor cu noi fapte puse în slujba fericirii poporului muncitor.

Odată cu înzestrarea aviației militare cu tehnică modernă, partidul și guvernul au acordat o atenție deosebită și dezvoltării aviației civile.

A rămas o tristă amintire stadiul înapoiat al aviației romînești sub regimurile burghezo-moșierești. In anii regimului democrat-popular, pe baza întăririi continue a economiei naționale, a industrializării socialiste a țării, avînd ajutorul Uniunii Sovietice, s-a dezvoltat și aviația noastră de transport, utilitară și sportivă.

Aviația civilă a fost înzestrată cu avioane de transport moderne, confortabile, care deservesc în condiții optime liniile aeriene interne și internaționale. Căile aeriene și principalele aerodroame au fost înzestrate cu mijloacele cele mai moderne de protecție a navigației aeriene, instalații radioelectrice și de radiolocație pentru dirijarea zborului avioanelor în condiții meteorologice grele. Asigurîndu-se îndeplinirea sarcinilor trasate de partid pentru dezvoltarea neîncetată a transporturilor aeriene, pentru viitor s-au prevăzut amenajări corespunzătoare zborului avioanelor Il-18 și altor tipuri de avioane moderne echipate cu motoare turbopropulsoare și cu o mare capacitate de transport, avioane pe care le vom primi din U.R.S.S. Capitala patriei noastre are acum legătură aeriană regulată cu Moscova, Sofia, Praga, Berlin, Budapesta, Bruxelles, Stockholm și alte capitale străine. Acordurile aeriene încheiate pe bază de reciprocitate cu un mare număr de țări, convențiile de reprezentanță generală și de trafic internațional sînt o dovadă a aprecierii de care se bucură aviația de transport a R.P.R.

Regimul nostru democrat-popular a acordat atenția cuvenită și dezvoltării aviației utilitare și sportive. Dacă în 1948 aviația utilitară își rezuma activitatea la profilul sanitar avînd numai 5 avioane în dotare, în 1959 se dispune de peste 100 de avioane, care, mînuite de piloți experimentați, contribuie activ la deservirea agrosilvică prin combaterea dăunătorilor, plivitul chimic, răspîndirea de îngrășăminte, însămînțări din avion; la deservirea sanitară pentru acțiuni curativo-profilactice, transport de bolnavi, de medicamente, sînge conservat, vaccinuri, seruri, medici specialiști etc., la controlul traseelor electrice de înaltă tensiune și prospecțiuni geotehnice etc.

In anii regimului de democrație populară aviația sportivă a cunoscut o dezvoltare deosebită, căpătînd un adevărat caracter de masă. Sute și mii de tineri muncitori își însușesc tehnica pilotajului de planoare și avioane sportive, practică parașutismul sau aeromodelismul. Nenumărați aviatori sportivi dovedind o înaltă măiestrie și un fierbinte patriotism, au dus faima patriei noastre în diferite concursuri peste hotare. Aviația noastră sportivă se mîndrește cu parașutiștii Elena Bacăoanu, maestră emerită a sportului, Iancu Gheorghe și Negroiu Ioan, maeștri ai sportului, cu planoristul Finescu Mircea, maestru al sportului, și mulți alți sportivi aviatori.

Sărbătorirea Zilei Aviației R.P.R., care are loc în condițiile avîntului creat de cea de a 15-a aniversare a eliberării patriei, constituie pentru aviatorii noștri militari, ca și pentru ceilalți aviatori ai patriei, un minunat prilej de reafirmare a hotărîrii lor de a munci cu toate forțele pentru întărirea continuă a aviației noastre militare. Aviatorii asigură partidul și guvernul Republicii Populare Romîne că sînt în permanență gata să apere, alături de ceilalți militari ai Forțelor Armate, cuceririle revoluționare ale oamenilor muncii, suveranitatea și independența scumpei noastre patrii — Republica Populară Romînă.

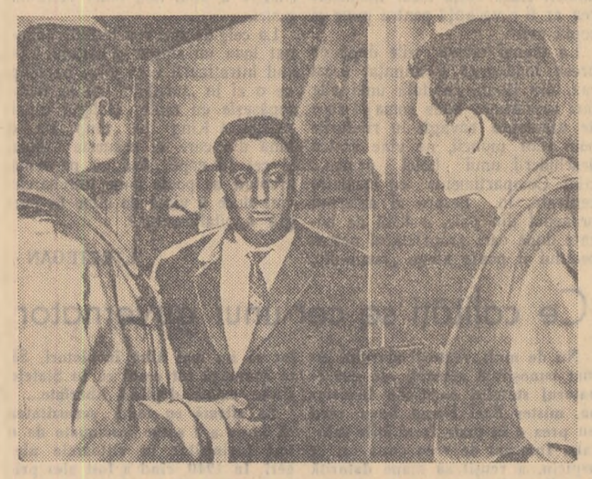

O scenă din film.

O delegație a Casei de Economii din R. D. Germană ne vizitează țara

Sîmbătă, 5 septembrie 1959, a sosit în Capitală, în cadrul unui schimb de experiență, o delegație a Casei de Economii din Republica Democrată Germană. Din delegație fac parte: Rudolf Muller — directorul Caselor de Economii din Ministerul de Finanțe al R.D.G. și Bechmann Rudolf.

INFORMAȚII

Intre 3 și 5 septembrie a avut loc la Petroșani consfătuirea pe țară privind îmbunătățirea condițiilor de protecție și igienă a muncii în industria minieră. Consfătuirea a fost organizată de secția mine A.S.I.T. în colaborare cu Direcția generală minieră din Ministerul Industriei Grele.

★

La Casa raională de cultură „Tudor Vladimirescu" din Capitală s-a deschis expoziția volantă „Alexandru Sahia", organizată de Muzeul literaturii romîne. Expoziția cuprinde fotografii care înfățișează momente din viața scriitorului și reproduceri după lucrările sale.

★

Oaspeții francezi Guy Besse, director la „Editions Sociales" și Monique Besse, pictoriță, care se află în țara noastră la invitația I.R.R.C.S., au vizitat în ultimele zile Combinatul poligrafic „Casa Scinteii", Uzinele „23 August", Fabrica de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej", muzee și colecții de artă din București. Oaspeții francezi au avut întrevederi la institutul romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea cu acad. M. Ralea, președintele I.R.R.C.S. și la Uniunea Artiștilor Plastici.

★

De cîteva zile se află în țara noastră, la invitația Uniunii Scriitorilor din R.P. Romînă, cunoscutul poet cuban Nicolas Guillen, laureat al Premiului internațional Lenin „Pentru întărirea păcii între popoare". Oaspetele cuban a avut o întrevedere la Uniunea Scriitorilor din R.P. Romînă cu acad. Mihai Beniuc, prim-secretar al Uniunii Scriitorilor, și cu alți membri din conducerea Uniunii și a vizitat unele din cartierele noi ale Capitalei.

Academician prof. dr. Iuliu Hațieganu

In ziua de 4 septembrie 1959 s-a stins din viață academicianul prof. dr. Iuliu Hațieganu, creator și șef al Școlii de medicină din Cluj.

Academicianul Iuliu Hațieganu s-a nascut la 14 aprilie 1885 în comuna Dirja, regiunea Cluj. După terminarea liceului din Cluj, a urmat cursurile Facultății de medicină din Cluj, fiind numit în corpul didactic superior în 1909, imediat după obținerea titlului universitar.

Avînd o pregătire aleasă și calități didactice deosebite a fost numit în 1919 profesor de clinică medicală la Facultatea de medicina din Cluj.

Om de știință și clinician de seamă, profesorul dr. Iuliu Hațieganu a contribuit prin munca sa, în cei 50 de ani de activitate medicală, științifică și didactică, la ridicarea nivelului științific al medicinii romînești. A publicat numeroase lucrări în revistele din țară și străinătate, precum și tratate de medicină internă, aducînd contribuții însemnate în problema bolilor digestive, cardio-vasculare, alergice ș.a. Iuliu Hațieganu a fost un medic deosebit de talentat care și-a pus toată priceperea și dragostea lui în slujba apărării sănătății și vieții oamenilor.

Eminent profesor, a transmis studenților, prin cursurile sale de înaltă valoare teoretică și practică, cunoștințe valoroase de specialitate și dragoste față de omul bolnav.

După eliberarea țării noastre, prof. dr. Iuliu Hațieganu a fost printre acei intelectuali de frunte care au înțeles marile transformări revoluționare, alăturîndu-se luptei poporului muncitor și închinîndu-și întreaga lui putere de muncă pentru dezvoltarea științei și culturii noi în patria noastră. El a îmbinat munca sa de om de știință, profesor și medic cu activitatea pe tărîm obștesc. Alegătorii din orașul Cluj l-au ales deputat în Marea Adunare Națională. A fost membru în Comitetul național pentru apărarea păcii din R. P. Romînă și în Comitetul regional A.R.L.U.S.-Cluj.

In anul 1955 a fost ales membru titular al Academiei R. P. Romîne și i s-a conferit titlul de medic emerit.

Pentru activitatea sa științifică, didactică, medicală și socială a fost distins cu „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa a II-a și „Ordinul Muncii" clasa I.

Prin încetarea din viață a academicianului Iuliu Hațieganu patria noastră pierde un cetățean de seamă, iar știința medicală romînească un distins savant și profesor.

Academia Republicii Populare Romîne
Ministerul Sănătății și Prevederilor Sociale
Ministerul Învățămîntului și Culturii
Societatea științelor medicale din R. P. Romînă
Institutul medico-farmaceutic, Cluj.

Invățătorul

(Urmare din pag. 1-a)

sau rudelor, prietenilor sau cunoscuților, „dragii mei, să mă iertați că nu v-am prea scris în ultimul timp, dar am fost foarte ocupat". Ce profundă semnificație socială are acest cuvînt „ocupat"?

Totdeauna am simțit nevoia de a trăi din cînd în cînd printre cadrele didactice. O reconfortare sufletească și o mare forță creatoare se degajă din inimile lor. O, dascălii noștri! Umilii de ieri și fericiții de azi. Nu mai are loc protecția fiicei domnului prefect, elevă idioată cu profil de vacă Siementhal și nici a fiului domnului inspector de poliție, cretin cu chip lombrozian. Toate acestea s-au nimicnicit. Praful și pulberea s-a ales. A rămas numai imaginea pedagogului cu sau fără ochelari dar, în orice caz, fără nuia și fără palme plescăitoare. „Sfîntul Nicolae" al lui Creangă a rămas în paginile „Amintirilor din copilărie". „Dramele și tragediile școlii" s-au șters.

La școala din vecini sună clopoțelul de intrare. Pe culoare înaintează dascălii cu cataloagele. Pe bănci așteaptă maculatoarele. Creta e proaspătă, tabla strălucește.

— Astăzi vom învăța despre China. China populară este o țară imensă, liberă și fericită.

Sănătate și bucurie și prosperitate, tovarăși învățători și profesori și asistenți și conferențiari! Condeiul meu nu vă va uita niciodată. Voi săruta întotdeauna cu evlavie și recunoștință mîna părinților și dascălilor mei.

Adunări consacrate sărbătoririi Zilei Aviației R.P.R.

Sîmbătă seara, în sala Teatrului Armatei din bulevardul Magheru, a avut loc o adunare festivă consacrată Zilei Aviației R. P. Romîne. La adunare au participat generali și ofițeri ai Forțelor noastre Armate, piloți ai flotei aeriene civile și ai aviației sportive, ingineri și tehnicieni de aviație, oameni ai muncii din Capitala.

Despre însemnătatea Zilei Aviației R. P. Romîne a vorbit tov. general maior I. Ioniță. Vorbitorul a subliniat succesele obținute de aviatorii, inginerii și tehnicienii de aviație în făurirea și întărirea aviației, în întărirea capacității de apărare a patriei. A urmat apoi un spectacol prezentat de Ansamblul de cîntece și dansuri al Forțelor Armate ale R. P. Romîne.

★

Sîmbătă după-amiază a avut loc la Aerogara Băneasa o adunare consacrată sărbătoririi Zilei Aviației R.P. Romîne. Au luat parte numeroși naviganți și muncitori aeroportuari de la TAROM și aviația utilitară, muncitori, ingineri, tehnicieni și funcționari din flota aeriană civilă.

Despre semnificația sărbătoririi Zilei Aviației în țara noastra, despre trecutul glorios al aviației romînești și realizările dobîndite în dezvoltarea aviației de transport în anii puterii populare a vorbit tov. Constantin Nenoiu, director comercial al Intreprinderii de transporturi aeriene romîne TAROM.

Un număr de 68 de piloți, mecanici de bord și radiotelegrafiști, precum și o însoțitoare de bord de la TAROM, care au efectuat peste un milion de kilometri de zbor, sînt purtători ai insignei de „milionar". Din aceștia 13 naviganți sînt „bimilionari", iar unul „trimilionar".

Adunari consacrate sărbătoririi Zilei Aviației R. P. Romîne au mai avut loc în întreprinderi și instituții, la cascle de cultură ale tineretului, cluburi etc.

(Agerpres)

Turneul colectivului Teatrului Național „I. L. Caragiale"

De cîteva zile colectivul Teatrului Național „I. L. Caragiale" din București se află într-un turneu prin orașele regiunii Baia Mare.

Spectacolele „Bădaranii" și „Revizorul" au fost primite de publicul bămărean cu multă căldură. Cele 4 reprezentații ce au avut loc în sala Teatrului de Stat din localitate, precum și întîlnirile cu o serie de actori preferați, pe care bămărenii îi cunoșteau doar din emisiunile radiofonice au fost deosebit de mișcătoare. Publicul a aplaudat interpretările cunoscuților actori Radu Beligan, Gr. Vasiliu Birlic, M. Anghelescu, G. Calboreanu, Al. Giugaru etc.

(Agerpres)

Sport

La Jocurile Mondiale Universitare

Cornel Porumb a sărit 2,01 m. la înălțime

TORINO 5 (Agerpres). — In cadrul Jocurilor Mondiale Universitare de la Torino, sîmbăta tînărul atlet romîn Cornel Porumb a obținut o frumoasă victorie în proba de săritură în înălțime cu un rezultat de 2,01 m. Victoria lui Porumb este deosebit de valoroasă deoarece el a reușit să-i întreacă pe cunoscuții atleți Marianovici (Iugoslavia) și Fabrykowski (R. P. Polonă), care au realizat 1,96 m. Proba de aruncarea suliței rezervată femeilor a fost cîștigată de Ozolina (U.R.S.S.) cu 49,95 m. Reprezentanta țării noastre Maria Diți s-a clasat pe locul trei cu 46,86 m. Maria Cuțui a ocupat locul 5 în cursa de 800 m. plat, iar Tr. Sudrigean s-a clasat pe același loc în proba de 400 m. plat.

Dinamo Bacău—Petrolul Ploești 3—1

Peste 15.000 de spectatori au urmărit sîmbătă pe stadionul din localitate întîlnirea de fotbal dintre echipele Petrolul Ploești și Dinamo Bacău contînd pentru campionatul categoriei A. Jucînd foarte bine dinamoviștii au obținut o surprinzătoare victorie cu 3—1 (1—1). Scorul a fost deschis în minutul 37 de Publik, ploeștenii egalînd după 6 minute prin Dridea. La reluare dinamoviștii au atacat mai mult înscriind cele două puncte prin Filip (77') și Publik (85'). Echipa campioană a jucat la adevărata valoare numai în primele 20 de minute, apoi apărarea s-a comportat inegal, portarul Sfetcu și stoperul Marinescu, jucînd sub așteptări.

Meciul de atletism U.R.S.S. — Anglia

MOSCOVA 5 (Agerpres). — Simbătă pe stadionul „V. I. Lenin" din Moscova, în prezența a peste 45.000 de spectatori a început cea de-a V-a ediție a meciului internațional de atletism dintre echipele reprezentative masculine și feminine ale U.R.S.S. și Angliei. După desfășurarea probelor din prima zi a întrecerii, atleții sovietici conduc cu scorul de 105—75 puncte. Cu acest prilej atletul sovietic Vasili Rudenkov a stabilit un nou record european în proba de aruncarea ciocanului cu o performanță de 67,92 m. Vechiul record al Europei era deținut de compatriotul său Krivonosov cu 67,32 m.

Azi, pe Stadionul 23 August

Stadionul „23 August" va găzdui astăzi două interesante jocuri contînd pentru campionatul categoriei A la fotbal: ora 15 Progresul București — Rapid București; ora 16,45 C.C.A.—Dinamo București. *Repriza a doua a acestui meci va fi transmisă de stațiile noastre de radio începînd din jurul orei 17,45, pe programul I.*

In țară se vor desfășura următoarele meciuri: Farul Constanța—Știința Cluj; Jiul Petroșani—Minerul Lupeni; Steagul Roșu Orașul Stalin-U. T. Arad.

(Agerpres)

Marfă pentru Catalonia

Cronica filmului

O producție a studiourilor „Defa" din R.D.G., filmul „Marfă pentru Catalonia" care rulează acum pe ecranele noastre are meritul de a se inspira din cea mai arzătoare actualitate. La baza scenariului stau fapte autentice pe care presa le-a anunțat la vremea lor. Filmul povestește despre lupta poliției populare din R.D.G. împotriva contrabandiștilor a căror acțiune este departe de a fi o simplă fraudă, avînd și un aspect politic. Intr-adevăr, profitînd de situația anormală din Berlinul apusean, cercurile reacționare din Germania occidentală folosesc această parte a Berlinului nu numai ca pe o bază de plecare în acțiunile de spionaj și propagandă dușmănoasă, ci și ca un avantpost al sabotajului economic. Deoarece o seamă întreagă de produse ale industriei Republicii Democrate Germane, datorită calității lor superioare, se bucură de o mare căutare pe piețele străine, elemente exploatatoare, speculante din Germania Federală au organizat o largă campanie de trafic ilegal. Ei trec prin Berlinul occidental asemenea produse, pe care le desfac peste hotare, încercînd să-și asigure profituri și, în același timp, să lovească în comerțul exterior al R.D.G. Cu deosebire s-a făcut simțită această contrabandă în domeniul industriei de aparate optice de precizie produse la un înalt nivel în R.D.G.

Povestind despre lupta poliției din R.D.G. împotriva unei bande de contrabandiști de aparate optice, filmul redă pe ecran evenimente deosebit de interesante care solicită în cel mai înalt grad atenția spectatorului. Deși realizat în maniera filmelor de aventuri, „Marfă pentru Catalonia" este o creație în care se evidențiază măiestria regizorului Richard Groschopp nu numai în domeniul creării de atmosferă și ritm trepidant, ci și în ceea ce privește creionarea unor caractere interesante, și dezvăluirea profundelor implicații sociale și etice ale conflictului.

Acțiunea filmului începe arătînd uciderea unuia din contrabandiști de către un necunoscut. Poliția populară nu întîrzie să facă legătură între crimă și cazurile tot mai dese de trafic ilegal de aparate optice. Dar cine l-a ucis și de ce, pe contrabandist? „Marfă pentru Catalonia" ne introduce cu ingeniozitate în complicata țesătură a organizației de sabotaj economic din Berlinul occidental dîndu-ne astfel posibilitatea să descoperim misterul crimei.

Unul din șefii bandei de contrabandiști, Bob, începe să frecventeze des o familie din Berlinul răsăritean și, pînă la urmă, se logodește cu o fată din această familie — Marion. Hotărîrea lui umple de mirare pe ceilalți membri ai bandei și în special pe șeful ei suprem, poreclit Spaniolul. În curînd însă se vede ce l-a determinat pe Bob să facă acest pas. Dornic de a se înfrupta mai masiv din rodul ticăloasei lor activități, Bob vrea să-și creeze o bandă a lui, separată de cea a Spaniolului, să lucreze pe cont propriu. În acest scop s-a logodit cu Marion pe care vrea s-o folosească în afacerile lui murdare. Filmul scoate la iveală astfel cu finețe psihologică, morala animalică a contrabandiștilor care nu numai că încearcă să fure din avutul poporului din R.D.G., dar, cuprinși de o lăcomie fără margini, înfundați pînă peste cap în mocirla hoției și imoralității ajung să se pîndească ca niște fiare, să se escrocheze și să se măcelărească între ei.

Iată însă că lupta între Bob și Spaniolul (care-l ucisese pe unul din complicii săi la începutul filmului, bănuindu-l că vrea să facă afaceri de unul singur) are cu totul alt deznodămînt decît se așteptau fiecare din ei. Amîndorura le vine de hac poliția populară. Tinerii ofițeri de poliție Schellenberg și Hasselbach au reușit să descopere rețeaua organizației bandiți și au găsit mijlocul să-i prindă asupra faptului pe contrabandiști. Este foarte binevenit modul în care-i prezintă filmul pe acești doi ofițeri ai poliției populare (interpretați cu simplitate și în mod convingător de actorii Hartmuth Reck și Heinz-Dieter Knaup) ca pe niște tineri devotați profesiunii lor, poporului pe care-l slujesc, dar în același timp veseli și descurcăreți. Spre deosebire de bandiții Bob și Spaniolul care își dispută o femeie ca pe o marfă oarecare, cei doi tineri, deși îndrăgostiți de aceeași fată au o comportare în care se pot vedea roadele unei educații noi, socialiste. Înțelegînd că Sabine (o vînzătoare dintr-un magazin de articole optice care a ajutat autorităților, ca și atîția alți cetățeni cu spirit patriotic, la prinderea unor contrabandiști), îl iubește pe Schellenberg, Hasselbach se dă modest la o parte, bucurîndu-se de fericirea celor doi.

„Marfă pentru Catalonia" este un film de aventuri, inteligent construit, antrenant și în același timp cu un bogat conținut educativ.

B. DUMITRESCU

Un grup de pioniere membre ale cercului de balet de la Palatul Pionierilor din Capitală pregătind un spectacol coregrafic.

Foto: S. VIOREL

Popoarele vor alege sistemul social care va crea cele mai bune condiţii pentru viaţa oamenilor

Discursurile lui N. S. Hruşciov şi J. Cyrankiewicz la ambasada R. P. Polone din Moscova

MOSCOVA 5 (Agerpres). TASS transmite: Luînd cuvîntul la recepţia oferită la ambasada R. P. Polone cu prilejul deschiderii la Moscova a expoziţiei industriale poloneze, N. S. Hruşciov a declarat: **Uniunea Sovietică nu va folosi niciodată împotriva altor state nici un fel de arme dacă împotriva noastră sau a prietenilor noştri nu se va întreprinde o agresiune armată.**

CHEMAM ŢĂRILE CAPITALISTE LA ÎNTRECERE PAŞNICĂ, a spus N. S. Hruşciov. **În această întrecere a celor două sisteme nu vor fi victime oameni, nu se va vărsa sînge în războaie între state. Dimpotriva, de pe urma acestei întreceri, oamenii simpli nu vor avea decît de cîştigat, deoarece pentru cursa înarmărilor vor fi folosite mai puţine fonduri şi producţia va lucra în întregime pentru scopuri paşnice.**

N. S. Hruşciov a subliniat că întrecerea paşnică a celor două sisteme, propusă de Uniunea Sovietică, este o întrecere cinstită şi dacă ţările capitaliste sînt ameninţate de ceva, aceasta nu este decît victoria lagărului socialist în această întrecere. Nici rachetele, nici aviaţia, nici celelalte mijloace militare ale noastre, nu ameninţă ţările capitaliste, a declarat N. S. Hruşciov.

Popoarele, a spus N. S. Hruşciov, vor alege sistemul social care va crea cele mai bune condiţii pentru viaţa şi dezvoltarea oamenilor.

Tot mai mulţi oameni de pe pămînt, a subliniat în continuare vorbitorul, se conving de superioritatea sistemului socialist. Dar noi nu vrem să impunem cu forţa celorlalte ţări orînduirea noastră socială.

Relevînd că în Occident principiile coexistenţei paşnice sînt înţelese într-o măsură tot mai mare, N. S. Hruşciov a subliniat totodată că va trebui să se depună mari eforturi, să se manifeste o mare răbdare, să se explice în mod consecvent că nu există o altă cale de preîntîmpinare a unui nou război decît coexistenţa paşnică.

Vrem să făurim prietenie între toate popoarele pentru a asigura o pace trainică în întreaga lume, a declarat N. S. Hruşciov. El a subliniat că în prezent relaţiile dintre Uniunea Sovietică şi Polonia sînt mai bune ca oricînd.

SÎNTEM MINDRI DE SUCCESELE SOCIALISMULUI, sîntem mîndri de prietenii noştri, de vecinii noştri buni pentru ca **această expoziţie pe care au deschis-o la Moscova demonstrează nu numai realizările poporului polonez, ci şi prietenia popoarelor, forţa puternicului lagăr socialist.**

În cuvîntul său de răspuns Jozef Cyrankiewicz a spus printre altele că relaţiile dintre Uniunea Sovietică şi Polonia sînt cum nu se poate mai bune şi mai cordiale.

Prietenia dintre popoarele polonez şi sovietic, a spus J. Cyrankiewicz, a luat naştere în anii războiului trecut. Ea a fost cimentată prin lupta comună a armatelor sovietică şi poloneză, precum şi prin ajutorul Uniunii Sovietice şi prin colaborarea cu ea în anii refacerii Poloniei.

Am construit o Polonie nouă, a declarat J. Cyrankiewicz, şi această **Polonie este puternică nu numai prin forţa sa, ci şi datorită prieteniei cu Uniunea Sovietică.** Polonezii pot fi liniştiţi pentru soarta copiilor lor, pot urmări fără teamă manevrele militariştilor vestgermani numai pentru că ne aflăm acum în rîndurile lagărului socialist şi pentru că Uniunea Sovietică este alături de noi.

★

MOSCOVA 5 (Agerpres). — TASS transmite: La 5 septembrie, N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., a oferit un dejun în cinstea oaspeţilor polonezi, care se află la Moscova.

Dejunul s-a desfăşurat într-o caldă atmosferă de prietenie şi cordialitate.

Elevii clasei a 10-a a şcolii „Wilhelm Pieck" din Berlin (R. D. Germană) fac practică la uzina de generatoare Bergmann-Borsig care patronează şcoala.

În fotografie: elevul Gerd Sosse lucrînd sub supravegherea bobinatorului Walter Hirsch.

Foto: ZENTRALBILD-BERLIN

Fruntaşi ai vieţii publice americane salută apropiatele întîlniri Hruşciov-Eisenhower

NEW YORK 5 (Agerpres). — TASS transmite: **În ziarul „New York Times" a fost publicată o declaraţie a lui Adlai Stevenson, lider al Partidului democrat din S.U.A., şi a altor cinci fruntaşi ai vieţii publice americane în care ei salută apropiata vizită în Statele Unite a lui N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.**

Declaraţia începe prin următoarele cuvinte tipărite cu litere mari: **„Sintem de acord cu preşedintele şi îl aplaudăm pentru invitaţia făcută d-lui Hruşciov".**

„Considerăm, se spune în declaraţie, că acest schimb de vizite poate contribui în mare măsură la crearea înţelegerii şi la slăbirea încordării în relaţiile dintre Statele Unite şi Uniunea Sovietică".

„Sintem convinşi că toţi americanii salută orice posibilitate de a-şi arăta prietenia faţă de oamenii din alte ţări şi dorinţa noastră de a trăi ca buni vecini într-o lume paşnică. Vicepreşedintele a fost primit cu cordialitate în timpul recentei lui călătorii în Uniunea Sovietică. Ne-am trăda pe noi înşine dacă nu l-am primi pe primul ministru în acelaşi fel.".

Declaraţia este semnată, în afară de ADLAI STEVENSON de ELEANORE ROOSEVELT, MARTIN LUTHERKING, cunoscut fruntaş politic de culoare, republicanul STANLEY ISSAACS, membru al municipalităţii oraşului New York, PIKET, cunoscut activist al quakerilor, HAMILTON FISH, membru al Congresului din partea Partidului republican.

Fish, care este încă demult cunoscut prin vederile sale anticomuniste, a trimis ziarului „New York Times" o scrisoare în care explică de ce a semnat declaraţia dată publicităţii. El scrie că, deşi părerile lui asupra comunismului au rămas aceleaşi, în secolul nuclear este necesar să contribuie la o mai bună înţelegere şi la pace între ţări... **„Nici un american, scrie el, să nu pună nici un fel de piedici nici prin vorbă nici prin faptă în calea asigurării unei mai bune înţelegeri în secolul atomic".**

S. U. A. pregătesc noi acţiuni provocatoare în Laos

NEW YORK 5 (Agerpres). — TASS transmite: Corespondentul agenţiei Associated Press transmite din Miami-Beach (statul Florida) că generalul Everst, comandantul aviaţiei tactice americane, a declarat că după 35 ore de la luarea hotărîrii respective, avioanele de vînătoare ale aviaţiei tactice americane vor putea să se afle deja în regiunea Laosului.

Răspunzînd la o întrebare a corespondentului, relativ la posibilitatea dizlocării avioanelor în Laos, generalul-locotenent Eckert, locţiitorul comandantului aviaţiei tactice, a declarat că planurile unei astfel de acţiuni şi itinerariile aeriene au fost complect pregătite.

★

PRAGA 5 (Agerpres). — În legătură cu situaţia serioasă din Laos, Secretariatul Consiliului Mondial al Păcii a publicat o declaraţie în care subliniază că situaţia din Laos s-a agravat în urma încălcării grosolane a acordurilor de la Geneva şi Vientiane de către guvernele Laosului şi Statelor Unite ale Americii.

Guvernul Sananikone, se arată în declaraţie, împiedică continuarea activităţii Comisiei Internaţionale de supraveghere şi control din Laos. Consiliul Mondial al Păcii cere să-şi reia activitatea Comisia internaţională de supraveghere şi control şi subliniază că încercările de a se întreprinde la adăpostul O.N.U o intervenţie în Laos nu pot decît să înrăutăţească situaţia creată.

De peste hotare

Delegaţia guvernamentală romînă la Tîrgul de la Leipzig primită de H. Rau

BERLIN 5. — Corespondentul Agerpres transmite: În cursul zilei de vineri, Heinrich Rau, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi ministru al Comerţului Exterior şi Intergerman, a primit delegaţia guvernamentală romînă la Tîrgul de la Leipzig, condusă de Alexandru Sencovici, ministrul Industriei Bunurilor de Consum. Au fost discutate probleme în legătură cu relaţiile comerciale dintre cele două ţări, în deosebi în domeniul construcţiei de maşini.

Delegaţia guvernamentală romînă a vizitat în cursul zilei de 3 septembrie cunoscuta fabrică de produse de sticlă din Jena, care a sărbătorit recent 75 de ani de existenţă.

Linus Pauling avertizează asupra pericolului experienţelor cu bombe nucleare

NEW YORK 5 (Agerpres). — Corespondentul din Edmonton (S.U.A.) al agenţiei Associated Press relatează că Linus Pauling, laureat al premiului Nobel, directorul laboratorului Institutului tehnologic din California, a luat cuvîntul la un miting convocat de Comitetul de luptă împotriva pericolului radiaţiilor din Edmonton.

El a vorbit despre calculele efectuate de un grup de oameni de ştiinţa americani şi englezi care dovedesc că experienţele cu bombe atomice şi cu hidrogen reprezintă o primejdie de moarte pentru omenire.

Cei care vor ordona reluarea experienţelor cu bombe nucleare, a spus Paulling, vor comite „un act de demenţă criminală manifestînd un dispreţ total faţă de oameni".

„Impasul unei politici"

~ Un articol din „Pravda" consacrat celei de-a 10-a aniversări a terminării războiului civil din Grecia ~

MOSCOVA 5 (Agerpres). — TASS transmite: Sub semnătura corespondentului său din Atena, Braghin, ziarul „Pravda" publică un articol intitulat „Impasul unei politici", consacrat celei de-a 10-a aniversări a terminarii războiului civil din Grecia (1946—1949).

„În mintea fiecărui grec, şi nu numai a grecilor, scrie printre altele corespondentul „Pravdei", stăruie involuntar amintirea zilelor cînd, aţîţata de puterile imperialiste, reacţiunea greacă, exercitînd o teroare fără precedent, a împins forţele progresiste din ţară la lupta armată. Ele s-au ridicat cu arma în mînă pentru a apăra nu numai cuceririle democratice ale poporului grec, ci însuşi dreptul la viaţă al democraţilor.

Acum zece ani, pentru a pune capăt vărsării de sînge şi amestecului puterilor imperialiste în treburile Greciei, pentru restabilirea situaţiei normale în ţară, forţele democratice au încetat lupta armată. Ele au prezentat un program de mobilizare a tuturor forţelor naţiunii pentru apărarea independenţei naţionale a Greciei, de reînviere a legilor consfinţite prin constituţie şi asigurare a intereselor şi drepturilor vitale ale poporului. În ciuda persecuţiilor în masă la care erau supuşi democraţii, acest program a trezit un larg răsunet în rîndurile poporului. Este interesant de subliniat că pînă şi în lagărul reacţionar din Grecia au început să răsune voci chemînd la uitarea trecutului.

Dar, în ciuda dorinţei majorităţii covîrşitoare a poporului, guvernul Karamanlis refuză să se angajeze pe calea pacificării interne.

Linia reacţionară extremistă a cercurilor guvernante provoacă o indignare crescîndă în rîndurile opiniei publice greceşti. Iar în aceste condiţii cercurile guvernante din Grecia nu au găsit altceva mai bun de făcut decît să recurga la o provocare faţişă împotriva democraţilor, declarînd sărbătoare naţională cea de-a 10-a aniversare a terminarii războiului civil şi atribuind acestei „sărbători" un caracter anticomunist.

Lozinca anticomunistă a fost necesara reacţiunii greceşti pentru a justifica represiunile crunte împotriva democraţilor şi pentru a abate atenţia maselor populare de la problemele vitale ale politicii interne şi externe.

Karamanlis a mers pînă acolo încît a afirmat că „victoria împotriva partizanilor comunişti în războiul civil" ar avea „o mai mare importanţă decît victoria Greciei împotriva ţărilor „axei" în timpul celui de-al doilea război mondial".

Faptul că situaţia anormală care mai persistă şi astăzi în Grecia constituie o consecinţă a colaborării cercurilor guvernante ale acestei ţări cu forţele cele mai agresive din S.U.A. a fost confirmat o dată mai mult de scrisoarea de salut pe care reprezentantul oficial american Briggs a adresat-o la 30 august lui Karamanlis cu prilejul aniversării încheierii războiului civil, scrisoare în care proslăvea „vitejia" reacţiunii greceşti în lupta împotriva forţelor democratice din ţară.

„La predica în favoarea scindării, a declarat Passalidis, preşedintele Uniunii democrate de stînga, poporul grec răspunde cu chemarea la unitate, la politica urii cu politica concilierii, la campania anticomunistă cu lupta împotriva oligarhiei".

Adepţii din Grecia ai liniei războiului rece se află astăzi într-un impas.

Rezoluţiile adoptate de a 48-a conferinţă a Uniunii Interparlamentare

VARŞOVIA 5 (Agerpres). — La 4 septembrie la Varşovia s-au încheiat lucrările celei de-a 48-a conferinţe a Uniunii Interparlamentare.

După cum transmite agenţia PAP, conferinţa a adoptat patru rezoluţii în problema securităţii şi dezarmării. Prima dintre ele este consacrată problemelor neutralităţii, cea de-a doua se referă la măsurile generale şi regionale de natură să contribuie la rezolvarea problemei dezarmării, cea de-a treia priveşte măsurile pentru prevenirea propagandei de război, iar cea din urmă este consacrată conferinţei în problema decolonizării.

Conferinţa a adoptat de asemenea rezoluţii cu privire la înlăturarea obstacolelor ce stau în calea comerţului internaţional, la problemele educaţiei şi învăţămîntului în spiritul păcii şi înţelegerii internaţionale, în problemele învăţămîntului pe teritoriile lipsite de autoguvernare, cu privire la mijloacele îndreptate spre dezvoltarea turismului internaţional.

În rezoluţia celor cinci state — S.U.A., U.R.S.S., Marea Britanie, Franţa şi Polonia, aprobată de conferinţă, este salutat apropiatul schimb de vizite oficiale între D. Eisenhower, preşedintele S.U.A., şi N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.

Spărgătorul de gheaţă atomic va pleca în curînd în prima cursă

LENINGRAD 5 (Agerpres). — TASS transmite: Au luat sfîrşit încercările la dană ale spărgătorului de gheaţă atomic „Lenin". În zilele următoare această navă-amiral a flotei sovietice de spărgătoare de gheaţă va trece prin încercările în larg şi va pleca în prima sa cursă.

A fost terminată complect selecţionarea echipajului, care se compune din marinari cu experienţă în navigaţia polară. Nava va fi condusă de căpitanul Pavel Ponomarev care a fost în trecut căpitan al spărgătoarelor de gheaţă „Krasin" şi „Stalin".

Despre coexistenţa paşnică

Un articol al tovarăşului Hruşciov publicat de o revistă americană

MOSCOVA 5 (Agerpres). — TASS transmite: Revista americană „Foreign Affairs" a publicat articolul lui N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., „Despre coexistenţa paşnică", scris la rugămintea redacţiei revistei.

Problema coexistenţei îndeosebi în timpurile noastre, scrie N. S. Hruşciov, interesează absolut pe toţi oamenii. Pot exista două căi, subliniază N. S. Hruşciov: fie războiul, — iar un război în secolul tehnicii rachetelor şi al bombei cu hidrogen implică cele mai grave consecinţe pentru toate popoarele — fie coexistenţa paşnică.

Din primele zile ale apariţiei sale, statul sovietic a proclamat coexistenţa paşnică drept principiul fundamental al politicii sale externe, se spune în articol.

Dorinţa noastră de pace şi de coexistenţă paşnică, arată N. S. Hruşciov, decurge din însăşi natura societăţii socialiste în care nu există clase sau grupuri sociale interesate să se îmbogăţească prin război sau prin acaparare şi înrobirea de teritorii străine.

N. S. Hruşciov relevă că coexistenţa paşnică nu înseamnă o simplă convieţuire cot la cot fără război. Coexistenţa paşnică, subliniază N. S. Hruşciov, poate şi trebuie să se transforme într-o întrecere paşnică în domeniul satisfacerii optime a tuturor necesităţilor omului.

Principiul coexistenţei paşnice, scrie N. S. Hruşciov, nu cere nici decum unui stat sau altul să renunţe la rînduielile statornicite acolo şi la ideologia sa. Totodată, însă trebuie asigurat un lucru principal: statele care au hotărît să meargă pe calea coexistenţei paşnice renunţă la folosirea forţei sub orice formă şi cad de acord asupra reglementării paşnice a unor eventuale dispute şi conflicte, ţinînd seama de interesele reciproce ale părţilor interesate. Şi acest lucru, în secolul nostru, al dezvoltării armelor atomice şi cu hidrogen, este lucrul principal în care este interesat orice om.

Cînd afirmăm că în întrecerea dintre cele două sisteme — cel capitalist şi cel socialist — va învinge sistemul nostru, arată N. S. Hruşciov, aceasta nu înseamnă desigur cîtuşi de puţin că vom obţine victoria amestecîndu-ne în treburile interne ale ţărilor capitaliste.

Convingerea noastră în victoria comunismului, se spune în articol, se bazează pe cunoaşterea legilor dezvoltării societăţii.

Cei mai clarvăzători oameni politici americani, scrie N. S. Hruşciov, recunosc că Uniunea Sovietică ajunge din urmă în ritm rapid Statele Unite şi că în cele din urmă le va depăşi.

În călătoriile lor prin Uniunea Sovietică, se spune în articol, fruntaşi ai vieţii publice şi oameni de stat de seamă din S.U.A. au avut deplina posibilitate să se convingă că nu există nici o speranţă de a semăna disensiuni între oamenii sovietici şi partidul comunist sau guvernul sovietic şi de a-i influenţa ca ei să se ridice împotriva comunismului. Dar, cum trebuie înţelese neîncetatele încercări de a reînvia politica de „respingere" a comunismului? Ce se urmăreşte? Un amestec armat în treburile interne ale ţărilor socialiste? Doar în Apus, ca şi în Răsărit, oamenii îşi dau seama că în condiţiile tehnicii militare moderne asemenea acţiuni implică o contralovitură imediată şi nimicitoare.

Aşa dar, conclude N. S. Hruşciov, în timpurile noastre există numai două căi — fie coexistenţa paşnică, fie cel mai distrugător război din istorie. O a treia cale nu există!

N. S. Hruşciov arată că problema coexistenţei paşnice a statelor cu orînduiri sociale diferite a devenit deosebit de actuală. Tocmai acum, arată el, ne-am apropiat de acea perioadă din viaţa omenirii cînd s-a creat posibilitatea reală de a exclude definitiv şi pentru totdeauna războiul din viaţa societăţii.

Noul raport al forţelor internaţionale, creat după cel de-al doilea război mondial, scrie N. S. Hruşciov, dă temei să se afirme că acum nu mai există inevitabilitatea fatală a unui nou război mondial, că el poate fi preîntîmpinat.

În zilele noastre, se arata în articol, ţările socialiste ocupă deja aproximativ o pătrime din teritoriul globului pămîntesc, iar în aceste ţări trăieşte o treime din populaţia globului şi producţia lor industrială reprezintă aproape o treime din producţia mondială. Toate acestea explică faptul incontestabil că în decursul ultimilor ani s-a reuşit să se înăbuşe în faşă focarele de război care au apărut cînd într-o parte cînd în altă parte a globului pămîntesc — în Orientul Apropiat şi în Europa, în Extremul Orient şi în Asia de sud-est.

N. S. Hruşciov aminteşte că Uniunea Sovietică a adus o contribuţie importantă la lupta pentru pace. În legătură cu aceasta şeful guvernului sovietic subliniază că Uniunea Sovietică consideră problema lichidării rămăşiţelor celui de-al doilea război mondial şi a încheierii Tratatului de pace cu cele două state germane — R. D. Germana şi R. F. Germană — drept problema cheie.

Sîntem de părere, scrie N. S. Hruşciov, că poziţia sovietica în problema germana corespunde cel mai mult realităţii.

În ce priveşte problema unităţii Germaniei, remarcă şeful guvernului sovietic, sînt convins ca mai devreme sau mai tîrziu Germania va fi unită. Dar, fără să aşteptăm acest moment, deoarece nimeni nu poate prezice cînd va sosi el, nu trebuie să ne amestecăm din afară în acest proces intern, nu trebuie menţinută starea de război, care poate duce la numeroase primejdii grave şi surprize pentru pacea în Europa şi în întreaga lume.

Sînt profund convins, scrie Hruşciov, că divergenţele cele mai importante care mai există într-o serie de probleme nu sînt fundamentale, nu sînt divergenţe asupra carora nu s-ar putea ajunge la o înţelegere. N. S. Hruşciov remarcă totodată că dacă într-o serie de probleme importante mai există încă divergenţe şi nu s-a ajuns la o înţelegere, aceasta este, după părerea sa, o urmare a concesiilor pe care le fac puterile occidentale cancelarului Adenauer.

N. S. Hruşciov scrie: Cred că apropiata mea vizită din septembrie în Statele Unite şi vizita preşedintelui S.U.A., D. Eisenhower, în Uniunea Sovietică vor da posibilitatea unui schimb util de păreri, să se găsească un limbaj comun şi o înţelegere comună a problemelor care urmează să fie rezolvate.

Ca şi pînă acum, sîntem dispuşi să facem tot posibilul, scrie N. S. Hruşciov, pentru ca relaţiile dintre Uniunea Sovietica şi celelalte ţări, şi în special relaţiile dintre U.R.S.S. şi S.U.A., să se bazeze pe prietenie şi să corespundă întrutotul cerinţelor coexistenţei paşnice.

Pentru ca principiile coexistenţei paşnice să devină o norma internaţională imuabilă şi practica de zi cu zi în relaţiile dintre Vest şi Est, subliniază N. S. Hruşciov, trebuie ca toţi să înţeleagă faptul indiscutabil ca procesul istoric are un caracter ireversibil. Sistemul socialist, în ciuda tuturor atacurilor îndreptate împotriva lui, s-a întărit atît de mult, s-a transformat într-o forţă atît de puternică, încît întoarcerea la trecut este imposibilă.

Dacă atît unii cît şi ceilalţi dorim să îmbunătăţim relaţiile dintre ţări, scrie N. S. Hruşciov, trebuie să înlăturăm toate barierele din comerţul internaţional.

Oamenii sovietici, scrie N. S. Hruşciov, au declarat şi declară că nu doresc războiul. Dacă Uniunea Sovietică, ţările care îi sînt prietene nu vor fi atacate, noi nu vom folosi niciodată, nici un fel de arma nici împotriva S.U.A., nici împotriva altor ţări. Tocmai pentru că dorim să salvăm omenirea de război, chemăm puterile occidentale la coexistenţă paşnică şi cinstită.

Am fost întotdeauna şi sîntem, scrie N. S. Hruşciov, pentru neamestecul în treburile interne ale altor ţări. Am stat şi vom sta pe aceste poziţii.

Există numai o singură cale spre pace, scrie în încheierea articolului şeful guvernului sovietic, o singură ieşire din încordarea care s-a creat — coexistenţa paşnică.

Odiosul tratament la care este supus în închisoare Simon Sanchez Montero

PARIS 5 (Agerpres). — Într-un articol care demască uneltirile autorităţilor franciste ce pregătesc represiuni împotriva lui Simon Sanchez Montero, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist din Spania, ziarul „L'Humanité" cere ca lui Montero să i se acorde un regim de deţinut politic. Ziarul anunţă că Montero, care a fost arestat la 17 iunie a. c., este deţinut în aceeaşi celulă cu doi criminali de drept comun şi că autorităţile franciste îi aplică acelaşi tratament ca şi acestora.

Pe scurt

STALINABAD. La 5 septembrie în sălile Muzeului de stat de artă plastică din Tadjikistan s-a deschis o mare expoziţie de fotografii intitulată „Republica Populară Romînă pe drumul construirii socialismului". Expoziţia este alcătuită din exponate oferite de către A.R.L.U.S.

MOSCOVA. — În dimineaţa zilei de 5 septembrie N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., a vizitat expoziţia „Sticla cehoslovacă".

Vizitatorii expoziţiei, care se bucură de un mare succes în rîndurile locuitorilor Moscovei, au salutat cu căldură pe N. S. Hruşciov.

BRNO. La 5 septembrie a avut loc la Brno o şedinţă festivă consacrată inaugurării primului Tîrg internaţional de la Brno.

La şedinţă a luat cuvîntul Viliam Siroky, preşedintele guvernului Republicii Cehoslovace.

PARIS 5 (Agerpres). — La 4 septembrie Chr. Herter, secretarul de stat al S.U.A., a dus tratative cu Zorlu, ministrul Afacerilor Externe al Turciei.

La 4 septembrie secretarul de stat al S.U.A. s-a întîlnit de asemenea cu Couve de Murville, ministrul Afacerilor Externe al Franţei, şi cu Averoff, ministrul Afacerilor Externe al Greciei.

În seara zilei de 4 septembrie Herter a plecat cu avionul în Statele Unite.

MOSCOVA. — În seara zilei de 4 septembrie a sosit la Moscova un grup de membri ai Congresului S.U.A. participanţi la cea de-a 48-a Conferinţă a Uniunii interparlamentare de la Varşovia.

MOSCOVA. La 5 septembrie au părăsit Uniunea Sovietică plecînd spre patrie Jozef Cyrankiewicz, preşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Populare Polone şi preşedintele Comitetului de onoare al expoziţiei, împreună cu persoanele care l-au însoţit în călătoria făcută la Moscova pentru a lua parte la inaugurarea Expoziţiei industriale poloneze. J. Cyrankiewicz a fost condus la aeroport de N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., şi de alţi conducători ai statului sovietic.

MOSCOVA. La 4 septembrie a plecat din Moscova spre Bagdad un mare grup de lucrători sovietici din sectorul medico-sanitar care vor participa la măsurile ce se vor organiza cu prilejul luptei împotriva variolei în Irak.

Ştiri, însemnări, comentarii

Un nou sens al cuvintelor „viaţă de cîine"

D-na Margaret King, mamă a 10 copii, a fost citată în faţa justiţiei londoneze. Motivul? Biata femeie a rămas de mai multe luni fără lucru şi acum are de plătit proprietarului locuinţei pe care o ocupă suma de 132 lire.

„Ce aveţi de gînd să faceţi?" — a fost întrebata de judecătorul B. E. Dutton Briant.

„Aruncaţi-mă în închisoare, dacă doriţi — a răspuns d-na King. Am muncit toată viaţa mea. Închisoarea ar fi o vacanţă pentru mine şi copiii mei".

La numai cîteva zile după ce presa londoneză a anunţat acest caz, din Bonn, capitala unei alte ţări capitaliste, unde şomajul face de asemenea ravagii în rîndurile oamenilor muncii, ne vine vestea deschiderii unui hotel pentru... cîini. Compartimente cu încălzire centrală, în fiecare zi aşternut proaspăt din paie, o listă de bucate după care proprietarul patrupedului îi poate alege „meniul", baie şi, după dorinţă, periuţe de dinţi moi sau mai tari. Acest „hotel" primeşte zilnic pînă la 60 de pensionari, recrutaţi dintre odraslele preferate ale anumitor membri ai corpului diplomatic sau ai marilor industriaşi vest germani care în felul acesta pot pleca liniştiţi în călătoriile lor de afaceri.

Ca urmare a faptului că cifra de afaceri a acestui „hotel" sporeşte, s-a anunţat apropiata deschidere a unui nou hotel pentru... pisici.

La cele de mai sus trebuie adăugat însă un singur amănunt. Costul întreţinerii unui cîine pe timp de o zi în „hotelul" de la Bonn depăşeşte cu mult cîştigul d-nei Margaret King pe timp de o lună din care se hrăneşte dînsa şi cei 10 copii. Aşa că pe bună dreptate se poate pune întrebarea: cine duce o viaţă de cîine în jungla capitalismului?

I. RETEGAN

Ce calităţi se cer unui guvernator

Nu de mult, cititorii ziarului au luat cunoştinţă amuzaţi de guvernatorul statului american Louisiana, mister Earl Kemp Long, care nu prea e în toate facultăţile mintale. Internat de vreo două ori în ospiciu, a reuşit să scape datorită puterilor absolute pe care le deţine un guvernator şi care nu i-au fost ridicate din pricina acestui amănunt.., neesenţial, cum este starea sa mintală. Recent ne-au parvenit noi ştiri despre dl. Long.

Cu toate că starea sănătăţii sale nu prezintă nici o îmbunătăţire, Mr. Long a anunţat acum cîtva timp că intenţionează să candideze din nou pentru postul de guvernator şi a dat chiar cîteva puncte dintr-un „curajos" program electoral. El şi-a propus printre altele, să introducă un sistem de autostrăzi duble — una pentru oamenii normali şi precauţi, cealaltă pentru „nebuni şi beţivi", (trebuie să recunoaştem că are un fel foarte personal de a judeca lucrurile). Încă ceva: la ospiciile de nebuni din statul său va dispune ca uşile celulelor să nu mai aibă încuietori. Să se convingă tot omul că în Statele Unite există deplină libertate...

Se afirmă cu toată seriozitatea că Long are şanse însemnate de a ieşi învingător în viitoarele alegeri. În 1940, cînd a fost ales prima oară, a făcut această declaraţie de neuitat: „Ştiu să joc poker, ştiu să intru şi să ies dintr-o biserică baptistă şi cum să dresez un cal. Cunosc afacerile cu petrol; cunosc ambele părţi ale străzii" Încă de pe atunci promitea domnul guvernator... Dar faptul că de la sala iaţii săi pretindea o parte a salariului pentru sine, vindea pe dolari graţieri de pedeapsă şi amnistii, ţinea gata la datorie o poliţie brutală şi arunca cu dolari în mijlocul mulţimii în timpul campaniilor sale electorale, dovedea pesemne Departamentului de Stat că este apt pentru postul de guvernator. Atunci, de ce să nu mai fie ales din nou? Degeaba se spune despre S.U.A. că sînt ţara „tuturor posibilităţilor?"...

S. VOINESCU

„Glumă"

În oraşelul vest-german Prüm s-a produs un caz semnificativ pentru atmosfera de „război rece" întreţinută în Germania occidentală.

Agenţia vestgermană DPA a difuzat ştirea că poliţia din Prüm a arestat un „agent sovietic". Cel arestat ar fi afirmat că a sărit cu paraşuta de pe bordul unui avion sovietic de la o altitudine de 20.000 metri şi ar fi trebuit să îndeplinească o „anumită misiune".

La „anchetarea" acestui caz au luat parte activă Ministerul de Război şi Ministerul Afacerilor Interne ale R.F. Germane, organele de investigaţii, poliţia, precum şi autorităţile militare americane. Totodată aparatul propagandistic din Bonn a făcut o mare zarvă în legătură cu „ancheta" începută. Dar la scurtă vreme după aceea organizatorii acestui tam-tam au fost nevoiţi să bată în retragere şi să prezinte întregul caz ca o simplă „glumă". S-a dovedit că persoana arestată a fost un locuitor vestgerman din Düsseldorf şi că el nu a sărit niciodată de pe bordul vreunui avion. Numele lui este Wilhelm von Itter. După cum informează ziarele vestgermane, von Itter locuieşte lîngă Bitburg, unde este cunoscut ca „simulant şi trîntor".

(Agerpres)

Potrivit datelor oficiale publicate de autorităţile filipineze, o familie din şase din capitala ţării — Manilla — trăieşte în cocioabe.

Din cauza pauperizării populaţiei rurale şi a creşterii şomajului, numărul cocioabelor din oraşele Filipinelor creşte rapid. În urma crizei în industria filipineză, care depinde de S.U.A., 2,5 milioane de oameni nu au de lucru.

(Agerpres)

Un grup de tineri africani purtînd pancarde demonstrează pe străzile Londrei pentru unitatea şi solidaritatea popoarelor africane.

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii". Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii". STAS 3452 52.